

EU-rettsakter som etter en foreløpig oversikt vil kunne behandles i EØS-komiteen 10. november 2010

-BARNE-, LIKESTILLINGS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENTET.....	9
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	9
Vedlegg XX Miljø.....	9
32009 D 0967 Kommisjonsvedtak 2009/967/EF av 30. november 2009 om tildeling av fellesskapsmiljømerke til gulvbelegg av tekstil (vedlegg XX BLD gr3)	9
32010 D 0018 Kommisjonsvedtak 2010/18/EU av 26. november 2009 om tildeling av fellesskapsmiljømerke til gulvbelegg av tre (vedlegg XX BLD gr3)	9
-FINANSDEPARTEMENTET.....	10
RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTEENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	10
Vedlegg IX Finansielle tjenester	10
32009 L 0065 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/65/EF av 13. juli 2009 om samordning av lover og forskrifter om foretak for kollektiv investering i omsettelige verdipapirer (investeringsforetak) (vedlegg IX kap I FIN gr1).....	10
32009 L 0110 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/110/EF av 16. september 2009 om adgang til å starte og utøve virksomhet som institusjon for elektroniske penger, tilsyn med slik virksomhet, endring av direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF, og om oppheving av direktiv 2000/46/EF (vedlegg IX kap I FIN gr1)	12
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTEENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	12
Vedlegg IX Finansielle tjenester	12
32009 L 0083 Kommisjonsdirektiv 2009/83/EF av 27. juli 2009 om endringer i visse vedlegg til direktiv 2006/48/EF vedrørende tekniske regler knyttet til risikostyring (vedlegg IX FIN gr2).....	12
Vedlegg XXI Statistikk	13
32010 R 0092 Kommisjonsforordning (EU) nr. 92/2010 av 2. februar 2010 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 471/2009 om fellesskapsstatistikk over varehandelen med tredjeland når det gjelder datautveksling mellom tollmyndigheter og nasjonale statistikkmyndigheter, utarbeiding av statistikk og kvalitetsvurdering (vedlegg XXI FIN gr2).....	13
32010 R 0113 Kommisjonsforordning (EU) nr. 113/2010 av 9. februar 2010 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 471/2009 om fellesskapsstatistikk over varehandelen med tredjeland, for så vidt angår dekning av handelen, definisjon av dataene, utarbeiding av	

handelsstatistikk etter virksomhetskjennetegn og faktureringsvaluta, samt særlige varer eller varebevegelser (vedlegg XXI FIN gr2)	13
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	14
Vedlegg IX Finansielle tjenester	14
32009 H 0384 Kommisjonsrekommendasjon 384/2009/EF av 30. april 2009 om lønnspolitikk i sektoren for finansielle tjenester (vedlegg IX FIN gr3).....	14
Vedlegg XXII Selskapsrett	15
32010 D 0064 Kommisjonsbeslutning 2010/64/EF av 5. februar 2010 om visse tredjestaters vedkommende myndigheters oppfyllelse av tilstrekkelige krav i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/43/EF (vedlegg XX FIN gr3)	15
-FISKERI- OG KYSTDEPARTEMENTET	16
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	16
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	16
Kapittel I Veterinære forhold	16
32008 D 0946 Kommisjonsvedtak 2008/946/EF av 12. desember 2008 om gjennomføring av rådsdirektiv 2006/88/EF med hensyn til krav til karantenering av akvakulturdyr (vedlegg I kap I FKD gr2)	16
32008 L 0053 Kommisjonsdirektiv 2008/53/EF av 30. april 2008 om endring av vedlegg IV til direktiv 2006/88/EF med hensyn til vårviremi hos karpe (SVC) (vedlegg I kap I FKD gr2)	17
32008 R 1251 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1251/2008 av 12. desember 2008 om gjennomføring av rådsdirektiv 2006/88/EF med hensyn til vilkår og krav til sertifikater ved omsetning og import av akvakulturdyr og produkter av disse, og fastsettelse av liste over vektorarter (vedlegg I kap I FKD gr2).....	18
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	21
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	21
Kapittel I Veterinære forhold	21
32008 D 0392 Kommisjonsvedtak 2008/392/EF av 30. april 2008 om gjennomføring av rådsdirektiv 2006/88/EF med hensyn til internettbasert informasjonsside for å gjøre informasjon om akvakulturforetak og slakteri- og tilvirkningsanlegg tilgjengelig elektronisk (vedlegg I kap I FKD gr3)	21
32008 D 0896 Kommisjonsvedtak 2008/896/EF av 20. november 2008 om fastsettelse av retningslinjer for risikobasert helsekontroll i henhold til rådsdirektiv 2006/88/EF (vedlegg I kap I FKD gr3)	21

32009 D 0177 Kommisjonsvedtak 2009/177/EF av 31. oktober 2008 om gjennomføring av rådsdirektiv 2006/88/EF med hensyn til overvåknings- og bekjempelsesprogram og fristatus for medlemsstater, soner og segmenter (vedlegg I kap I FKD gr3)	22
-FISKERI- OG KYSTDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	24
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	24
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	24
Kapittel II Fôrvarer	24
32009 L 0141 Kommisjonsdirektiv 2009/141/EF av 23. november 2009 om endring av vedlegg I til europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/32/EF hva gjelder maksimumsgrenser for arsen, theobromin, Datura sp., Ricinus communis L., Croton tiglium L. og Abrus precatorius L (vedlegg I kap II FKD/LMD gr2)	24
-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	26
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	26
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	26
Kapittel I Veterinære forhold	26
32008 R 0357 Kommisjonsforordning (EF) nr. 357/2008 av 22. april 2008 om endring av vedlegg V til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 angående forebygging av, kontroll med og bekjempelse av visse overførbare spongiforme encefalopatier (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)	26
32008 R 0571 Kommisjonsforordning (EF) nr. 571/2008 av 19. juni 2008 om endring av vedlegg III til forordning (EF) nr. 999/2001 i forhold til kriterier for å få revidert de årlige overvåkingsprogrammene for BSE (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)	26
32008 R 0746 Kommisjonsforordning (EF) nr. 746/2008 av 17. juni 2008 om endring av vedlegg VII til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare, spongiforme encefalopatier (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)	27
32009 R 0103 Kommisjonsforordning (EF) nr. 103/2009 av 3. februar 2009 om endring av vedleggene VII og IX til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 om fastsettelse av regler om forebygging av, kontroll med og bekjempelse av overførbare spongiforme encefalopatier (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)	28
32009 R 0162 Kommisjonsforordning (EF) nr. 162/2009 av 26. februar 2009 om endring av vedleggene III og X til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 om fastsettelse av regler om forebygging av, kontroll med og bekjempelse av overførbare spongiforme encefalopatier (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)	29

32009 R 0199 Kommisjonsforordning (EF) nr. 199/2009 av 13. mars 2009 om overgangsordning om unntak fra europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2160/2003 for direkte levering av små mengder ferskt kjøtt fra flokker av slaktekylling og kalkun (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)	29
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	30
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	30
Kapittel i Veterinære forhold	30
32009 D 0771 Kommisjonsvedtak 2009/771/EF av 20. oktober 2009 om godkjenning av nasjonale programmer for kontroll av Salmonella hos kalkun (vedlegg I kap I HOD/LMD gr3).....	30
-JUSTISDEPARTEMENTET	32
RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	32
Vedlegg XIII Transport	32
Kapittel VI Sivil luftfart.....	32
32010 R 0285 Kommisjonsforordning (EU) nr. 285/2010 av 6. april 2010 om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 785/2004 om forsikringskrav for luftfartsselskaper og luftfartsoperatører (vedlegg XIII kap VI JD gr1).....	32
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	33
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	33
Kapittel XXIX Eksplosive varer til sivil bruk.....	33
32008 L 0043 Kommisjonsdirektiv 2008/43/EF av 4. april 2008 om opprettelse av, i henhold til rådsdirektiv 93/15/EØF, et system for ID-merking og sporing av eksplosiver til sivil bruk (vedlegg II kap XXIX JD gr2)	33
32007 L 0023 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/23/EF av 23. mai 2007 om markedsføring av pyrotekniske artikler (vedlegg II kap XXIX JD gr2)	34
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	36
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	36
Kapittel XIX Generelle bestemmelser innen området tekniske handelshindringer	36
32007 D 0231 Kommisjonsvedtak 2007/231/EF av 12. april 2007 om forlengelse av krav til barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare (vedlegg II kap XIX JDgr3)	36
32008 D 0322 Kommisjonsvedtak 2008/322/EF av 18.april 2008 om forlengelse av krav til barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare (vedlegg II kap XIX JDgr3)	37

32009 D 0298 Kommisjonsvedtak 2009/298/EF av 26. mars 2009 om forlengelse av vedtak 2006/502/EF om krav til barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare (vedlegg II kap XIX JD gr3)	38
32010 D 0157 Kommisjonsvedtak 2010/157/EF av 12. mars 2010 om forlengelse av krav til barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare (vedlegg II kap XIX JD gr3)	39
Vedlegg XIII Transport	40
Kapittel II Veitransport	40
32010 D 0187 Kommisjonsbeslutning 2010/187/EU av 25. mars 2010 om medlemsstatenes adgang til å vedta visse unntak i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/68/EF for innlands veitransport av farlig gods (vedlegg XIII kap II JD gr3)	40
-LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	41
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	41
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	41
Kapittel I Veterinære forhold	41
32008 D 0650 Kommisjonsvedtak 2008/650/EF av 30. juli 2008 om endring av rådsdirektiv 82/894/EØF om melding om dyresykdommer innenfor Fellesskapet med henblikk på å ta opp disse sykdommene på listen over meldepliktige sykdommer og å slette porcin enteroviral encephalomyelitis fra denne listen. (vedlegg I kap I LMD gr2)	41
32008 L 0071 Rådsdirektiv 2008/71/EF av 15. juli 2008 om identifikasjon og registrering av svin (vedlegg I kap I LMD gr2).....	41
32008 L 0119 Rådsdirektiv 2008/119/EF av 18. desember 2008 om fastsettelse av minstekrav for beskyttelse av kalver (vedlegg I kap I LMD gr2)	42
32008 R 0180 Kommisjonsforordning (EF) nr. 180/2008 av 28. februar 2008 om Fellesskapets referanselaboratorium for andre hestesykdommer enn afrikansk hestepest og om endring av vedlegg VII til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 882/2004 (vedlegg I kap I LMD gr2)	42
32008 R 0584 Kommisjonsforordning (EF) nr. 584/2008 av 20. juni 2008 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2160/2003 vedrørende EF-mål for reduksjon av forekomsten av Salmonella enteritidis og Salmonella typhimurium i kalkuner (vedlegg I kap I LMD gr2)	43
32008 R 0933 Kommisjonsforordning (EF) nr. 933/2008 av 23. september 2008 om endring av vedlegget til forordning (EF) nr. 21/2004 når det gjelder identifikasjonsmidlene til dyr og innholdet i transportdokumentene (vedlegg I kap I LMD gr2)	44

32008 R 0956 Kommisjonsforordning (EF) nr. 956/2008 av 29. september 2008 om endring av vedlegg IV til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 angående forebygging av, kontroll med og bekjempelse av overførbare spongiforme encefalopatier (vedlegg I kap I LMD gr2) .45	
32009 L 0157 Rådskdirektiv 2009/157/EF av 30. november 2009 om renrasede avlsdyr av storfe (vedlegg I kap I LMD gr2).....46	46
32009 R 0129 Kommisjonsforordning (EF) nr. 129/2009 av 13. februar 2009 om endring av forordning (EF) nr. 197/2006 i forhold til gyldigheten av overgangsbestemmelser for tidligere næringsmidler (vedlegg I kap I LMD gr2).....47	47
32009 R 0163 Kommisjonsforordning (EF) nr. 163/2009 av 26. februar 2009 om endring av vedlegg IV til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 om fastsettelse av regler for å forebygge, bekjempe og utrydde visse overførbare spongiforme encefalopatier (vedlegg I kap I LMD gr2)48	48
32009 R 0213 Kommisjonsforordning (EF) nr. 213/2009 av 18. mars 2009 om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2160/2003 og forordning (EF) nr. 1003/2005 om kontroll med og testing av Salmonella i avlsflokker av høns (Gallus gallus) og kalkun (vedlegg I kap I LMD gr2)48	48
32009 R 0616 Kommisjonsforordning (EF) nr. 616/2009 av 13. juli 2009 om gjennomføring av rådskdirektiv 2005/94/EF med hensyn til godkjenning av fjørfeseksjoner og seksjoner av andre fugler i fangenskap når det gjelder aviær influensa, samt utfyllende forebyggende biosikkerhetstiltak i slike seksjoner (vedlegg I kap I LMD gr2)49	49
32009 R 0759 Kommisjonsforordning (EF) nr. 759/2009 av 19. august 2009 om endring av vedlegget til rådsforordning (EF) nr. 21/2004 om innføring av et system for identifikasjon og registrering av sauer og geiter (vedlegg I kap I LMD gr2).....50	50
32009 R 0789 Kommisjonsforordning (EF) nr. 789/2009 av 28. august 2009 om endring av kommisjonsforordning (EF) nr. 1266/2007 (Bluetongue) vedrørende beskyttelse mot vektorangrep og minimumskrav til overvåkningsprogram for blåtunge (vedlegg I kap I LMD gr2).....52	52
32009 R 1156 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1156/2009 av 27. november 2009 om endring av kommisjonsforordning (EF) nr. 1266/2007 hva gjelder kriterier for unntak for visse dyr av mottakelige arter fra forflytningsforbudet i rådskdirektiv 2000/75/EF (vedlegg I kap I LMD gr2).....53	53
32009 D 0976 Kommisjonsvedtak 2009/976/EU av 15. desember 2009 om endring av vedlegg D til rådskdirektiv 64/432/EØF hva gjelder diagnostiske tester for smittsom storfeleukose (vedlegg I kap I LMD gr2)54	54
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....54	54
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold54	54
Kapittel I Veterinære forhold54	54
32008 D 0815 Kommisjonsvedtak 2008/815/EF av 20.oktober 2008 om godkjenning av visse nasjonale programmer for overvåkning av salmonella hos slaktekylling (vedlegg I kap I LMD gr3)54	54

32008 D 0908 Kommisjonsvedtak 2008/908/EF av 28. november 2008 om tillatelse til at visse medlemsstater reviderer sine årlige overvåkingsprogrammer for BSE (vedlegg I kap I LMD gr3)	55
32009 D 0247 Kommisjonsvedtak 2009/247/EF av 16. mars 2009 om endring av vedtak 2003/322/EF om føring av visse arter åtsel fugler i Bulgaria med kategori 1-materiale (vedlegg I kap I LMD gr3)	55
32009 D 0437 Kommisjonsvedtak 2009/437/EF av 8. juni 2009 om endring av vedtak 2007/268/EF om gjennomføringen av overvåkingsprogrammer i medlemsstatene når det gjelder aviær influensa hos fjørfe og viltlevende fugler (vedlegg I kap I LMD gr3)	56
32009 D 0600 Kommisjonsvedtak 2009/600/EF av 5. august 2009 om endring av vedtak 2003/467/EF når det gjelder erklæring om at visse medlemsstater og regioner i disse er offisielt fri for storfebrucellose (vedlegg I kap I LMD gr3).....	56
32009 D 0601 Kommisjonsvedtak 2009/601/EF av 5. august 2009 om endring av vedlegg I til vedtak 2004/233/EF med omsyn til oppføringane til Tyskland i lista over laboratorium som er godkjende for å kontrollere verknaden av rabiesvaksinasjon av visse kjøtetande husdyr (vedlegg I kap I LMD gr3) ..	57
32009 D 0621 Kommisjonsvedtak 2009/621/EF av 20. august 2009 om endring av vedtak 2008/185/EF hva gjelder inkludering av Nord- Irland på listen over regioner hvor det gjennomføres et godkjent nasjonalt kontrollprogram for Aujeszky's disease (vedlegg I kap I LMD gr3)	58
32009 D 0722 Kommisjonsvedtak 2009/722/EF av 29. september 2009 om endring av vedtak 2003/324/EF hva gjelder unntak fra forbudet mot gjenbruk innen samme art for føring av visse pelsdyr i Latvia (vedlegg I kap I LMD gr3).....	58
32009 D 0761 Kommisjonsvedtak 2009/761/EF av 15. oktober 2009 om endring av vedtak 2003/467/EF når det gjelder erklæringen om at Skottland er offisielt fritt for storfetuberkulose (vedlegg I kap I LMD gr3).....	59
32009 D 0779 Kommisjonsvedtak 2009/779/EF av 22. oktober 2009 om endring av vedlegg I til vedtak 2004/233/EF hva gjelder oppføring av Danmark på listen over laboratorier som er godkjent for å kontrollere virkningen av rabiesvaksinering hos visse domestiserte rovdyr (vedlegg I kap I LMD gr3)	59
32009 D 0869 Kommisjonsvedtak 2009/869/EF av 27. november 2009 om endring av vedlegg XI, XII, XV og XVI til rådsdirektiv 2003/85/EF hva gjelder listen over og minimumsstandarder for biosikkerhet til laboratorier som er godkjent til å håndtere levende munn- og klauvsjukevirus (vedlegg I kap I LMD gr3)	60
-MILJØVERNDEPARTEMENTET	61
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	61
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	61
Kapittel XIX Generelle bestemmelser innen området tekniske handelshindringer	61

32009 D 0251 Kommisjonsvedtak 2009/251/EF av 17. mars 2009 om et krav til medlemsstatene om å sørge for at produkter som inneholder biocidet dimetylfumarat ikke bringes i omsetning eller gjøres tilgjengelig på markedet (vedlegg II kap XIX MD gr2), og	61
32010 D 0153 Kommisjonsvedtak 2010/153/EU av 11. mars 2010 om forlengelse av gyldigheten av vedtak 2009/251/EF (vedlegg II kap XIX MD gr2).....	61
Vedlegg XX Miljø.....	62
Kapittel I Allment.....	62
32008 R 1205 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1205/2008 av 3. desember 2008 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/2/EF med hensyn til metadata (vedlegg XX kap I MD gr2) ..	62
32009 D 0442 Kommisjonsvedtak 2009/442/EF av 5. juni 2009 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/2/EF med hensyn til overvåking og rapportering (vedlegg XX kap I MD gr2)	62
Kapittel II Vann	63
32008 D 0915 Kommisjonsvedtak 2008/915/EF av 30. oktober 2008 om fastsettelse av verdiene for klassifisering i medlemsstatenes overvåkingssystem som følge av interkalibreringen, i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/60/EF (vedlegg XX kap II MD gr2)	63
-SAMFERDSELSDEPARTEMENTET	65
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	65
Vedlegg XIII Transport	65
Kapittel II Veitransport	65
32010 H 0019 Kommisjonsrekommendasjon 2010/19/EU av 13. januar 2010 om sikker utveksling av elektroniske data mellom medlemsstatene for å kontrollere at sjåførkorta som dei utferdar, er unike (vedlegg XIII kap II SD gr3)	65

-BARNE-, LIKESTILLINGS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg XX Miljø

32009 D 0967 Kommisjonsvedtak 2009/967/EF av 30. november 2009 om tildeling av fellesskapsmiljømerke til gulvbelegg av tekstil (vedlegg XX BLD gr3)

Sammendrag av innhold

Vedtaket fastsetter kriterier for tildeling av EUs miljømerke "Blomsten" til gulvbelegg av tekstil.

Kriteriene setter strenge miljø- og helsekrav til produktene, der det er fokusert på blant annet fremstilling av tekstilråvaren, bruk av skadelige kjemikalier i produksjonsprosessen og utslipp fra alle våtprosesser. Kravene er harmonisert med kravene som er utarbeidet for andre tekstilprodukter.

Merknader

Dette er miljøkrav som benyttes både av det nordiske miljømerke "Svanen" og EUs miljømerkeordninger.

Stiftelsen Miljømerking anser kriteriene for å være tilfredsstillende og mener at de kan bidra til miljøforbedringer av denne typen produkter.

EUs miljømerkeordning "Blomsten" er frivillig, i likhet med den nordiske miljømerkeordningen "Svanen".

Sakkyndige instansers merknader

Stiftelsen Miljømerking i Norge vurderer rettsakten som EØS-relevant og akseptabel. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet slutter seg til denne vurderingen.

32010 D 0018 Kommisjonsvedtak 2010/18/EU av 26. november 2009 om tildeling av fellesskapsmiljømerke til gulvbelegg av tre (vedlegg XX BLD gr3)

Sammendrag av innhold

Vedtaket fastsetter kriterier for tildeling av EUs miljømerke "Blomsten" til gulvbelegg av tre og trebaserte materialer.

Kriteriene setter strenge miljø- og helsekrav til produktene, der det er fokusert på blant annet bærekraftig skogbruk og trebaserte materialer, bruk av kjemikalier i produksjonsprosessen, og energiforbruk. Det er også satt krav om minimal avdampning av farlige kjemikalier i bruksfasen.

Merknader

Det nordiske miljømerket "Svanen" har også utarbeidet miljøkrav til denne typen produkter, og disse er i samsvar med "Blomstens" krav.

Stiftelsen Miljømerking anser kriteriene for å være tilfredsstillende og mener at de kan bidra til miljøforbedringer av denne typen produkter.

EUs miljømerkeordning "Blomsten" er frivillig, i likhet med den nordiske miljømerkeordningen "Svanen".

Sakkyndige instansers merknader

Stiftelsen Miljømerking i Norge vurderer rettsakten som EØS-relevant og akseptabel. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet slutter seg til denne vurderingen.

-FINANSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg IX Finansielle tjenester

32009 L 0065 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/65/EF av 13. juli 2009 om samordning av lover og forskrifter om foretak for kollektiv investering i omsettelige verdipapirer (investeringsforetak) (vedlegg IX kap I FIN gr1)

Sammendrag av innhold

Direktivet er en omarbeidet versjon ("recast version") av det opprinnelige UCITS-direktivet 85/611/EØF av 20. desember 1985 med senere endringer, samtidig som det inneholder noe ny regulering for UCITS-fond.

Direktivet tar dels sikte på å fremme effektiviteten av eksisterende bestemmelser, men det inneholder i tillegg enkelte nye rammebetingelser for UCITS-fond. Gjennomføringsfrist for direktivet i EU er 1. juli 2011. Direktivet gjelder følgende hovedpunkter:

i. Forvaltningsselskapenes EØS- "pass"

Gjeldende UCITS-direktiver tolkes slik at et UCITS-fond, dets forvaltningsselskap og depotmottaker skal være lokalisert i samme land. Direktivet åpner for at et fond kan etableres og forvaltes av et forvaltningsselskap som er godkjent og under tilsyn i en annen medlemsstat enn der fondet hører hjemme. Et verdipapirfond skal kunne forvaltes grensekryssende direkte fra et forvaltningsselskaps hjemland eller gjennom etablering av filial. For at investorer i fond som forvaltes på grensekryssende basis, ikke skal bli utsatt for noen tilleggssisiko eller lavere standarder hva gjelder beskyttelse, forutsetter direktivet at Kommisjonen ved et gjennomføringsdirektiv regulerer sentrale områder som bl.a. krav til organisering, interessekonflikter og god forretningsskikk.

ii. Forenkling av notifikasjonsprosessen ved markedsføring av verdipapirfond over landegrensene innen EØS-området

Etter gjeldende UCITS-direktiv skal forvaltningsselskap som ønsker å markedsføre sine fond i andre EØS-land, sende melding om dette til vertslandet, herunder oversende en rekke dokumenter oversatt til vertslandets språk, og vertslandets myndigheter har to måneder på seg fra mottatt melding til å kunne godkjenne markedsføringen. Direktivet legger opp til en enklere elektronisk prosedyre for notifiseringen, og at markedsføringen skal kunne starte straks etter at en fullstendig melding er gitt. Det er også gitt endringer i gjeldende krav om hvilke dokumenter som skal oversettes til vertslandets språk.

iii. Informasjon til investorer

Gjeldende bestemmelser om forenklet prospekt for verdipapirfond skal etter direktivet erstattes med et nytt informasjonsdokument, omtalt som KID (Key Investor Document – "Nøkkelinformasjon"). KID skal være et enklere dokument enn det forenklede prospekt, og det er lagt vekt på å gi harmonisert informasjon til investorer. Hovedprinsippene for hva dette dokumentet skal inneholde, er regulert i det nye direktivet. Direktivet åpner for at detaljerte krav til innhold reguleres i et gjennomføringsdirektiv.

iv. Fusjon av fond

Direktivet fastsetter et nytt regelverk for fusjon mellom UCITS-fond. Tilsynsmyndigheten skal godkjenne fusjoner, det reguleres hvilken informasjon som skal gis andelseiere, og andelseiere skal

kunne innløse sine andeler uten kostnader før fusjonen gjennomføres. Det åpnes for å tillate fusjoner mellom UCITS-fond etablert i ulike land.

v. "Master-feeder"-strukturer

Det nye UCITS-direktivet åpner for å tillate etablering av såkalte "master-feeder"-strukturer. Dette vil innebære at et UCITS-fond vil kunne plassere alle, eller tilnærmet alle sine eiendeler i ett annet "master" UCITS.

vi. Samarbeid mellom tilsynsmyndigheter

Direktivet inneholder nye bestemmelser rettet mot tilsynsmyndighetene om samarbeid og utveksling av informasjon. Reglene tar sikte på å sikre at investorbeskyttelse fortsatt skal ivaretas på et høyt nivå slik det opprinnelige UCITS-direktivet har hatt fokus på. Direktivet presiserer hva slags type myndighet tilsynsmyndighetene forutsettes å inneha og hvilke sanksjoner som skal være tilgjengelig.

Merknader

Direktivet regulerer bl.a. søknadsprosessen for å få et fond etablert i et annet land samt hvilket lands rett som skal gjelde for fond og forvaltningsselskap og fordeling av tilsynsansvar dersom verdipapirfond og forvaltningsselskap er hjemmehørende i hvert sitt land. Gjennomføringen av direktivet på dette området vil forutsette endringer i lov om verdipapirfond av 12.06.81 nr. 52 (verdipapirfondloven), eventuelt i forskrift.

Prosedyren ved markedsføring av UCITS-fond over landegrensene er regulert i verdipapirfondloven § 6-14 og forskrift av 08.07.02 nr. 799 om markedsføring av utenlandske verdipapirfond. Direktivets bestemmelser om å forenkle prosedyren ved markedsføring av fond vil kunne gjennomføres med enkelte justeringer i de norske bestemmelsene, bl.a. i forhold til at markedsføring skal kunne finne sted i Norge straks en melding er oversendt tilsynsmyndigheten, og at det vil være begrenset hvilke dokumenter som kan kreves oversatt til norsk.

Forenklet prospekt, som i dag er regulert i verdipapirfondloven § 7-2 og i forskrift av 28.07.94 nr. 750, er i direktivet erstattet av et nytt regelverk, og dette innebærer at gjeldende bestemmelser må endres i tråd med direktivets bestemmelser om KID ("Key Investor Document").

Lov 19. juni 2009 nr. 48 om endringer i lov 12. juni 1981 nr. 52 om verdipapirfond og enkelte andre lover innfører bestemmelser om sammenslåing av verdipapirfond. Bestemmelsene har ikke trådt i kraft fordi det er behov for nærmere forskriftsregulering før ikrafttredelse. Finansdepartementet sendte forslag til forskrifter om sammenslåing av verdipapirfond utarbeidet av Finanstilsynet på høring med høringsfrist 30. juli 2010, og tar sikte på å fastsette forskrifter innen utløpet av 2010. Direktivet inneholder bestemmelser om fusjon av UCITS-fond. De nye norske bestemmelsene vil måtte tilpasses noe for å være i tråd med direktivet.

Direktivets bestemmelser om etablering av "master-feeder"-strukturer, vil kreve endringer i lov om verdipapirfond. Gjeldende verdipapirfondlov tillater at UCITS-fond kan plassere inntil 20 prosent av sine eiendeler i ett annet verdipapirfond. "Master-feeder"-strukturer vil innebære en større adgang for UCITS-fond til å plassere midler i ett annet verdipapirfond. Det nye direktivet inneholder i tillegg detaljerte regler om slike strukturer som vil kreve tilsvarende regulering i det norske regelverket.

Det er nedsatt en arbeidsgruppe under Kredittilsynet som skal gjennomgå direktivet og det norske regelverket med sikte på gjennomføring av EØS-regler som svarer til direktivet i norsk rett. Arbeidsgruppen har også fått et tilleggsoppdrag som går ut på å komme med forslag til implementering av gjennomføringsretsaktene til UCITS IV. For denne delen av mandatet skal arbeidsgruppen levere sin rapport innen 31. januar 2011.

Det nye direktivet tillater nye måter å organisere og forvalte verdipapirfond på. Det er antatt at dette vil styrke den europeiske verdipapirfondsbransjens internasjonale konkurranseevne. Direktivet er ment å kunne gi stordriftsfordeler og forenklede prosedyrer. Det forventes økonomiske gevinster som også vil komme investorene til gode. Investorene vil kunne tilbys større valgmuligheter mellom verdipapirfond. Det nye direktivet legger vekt på tilgjengelig informasjon til andelseiere og potensielle andelseiere. Det

legges til grunn at direktivets endrede rammebetingelser også vil kunne være til fordel for norske forvaltningsselskap og norske investorer.

Fordi rettsakten krever lovendring, vil beslutningen i EØS-komiteen bli tatt med forbehold om Stortingets samtykke etter EØS-avtalens artikkel 103.

Sakkyndige instansers merknader

Finansdepartementet finner direktivet EØS-relevant og akseptabelt.

32009 L 0110 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/110/EF av 16. september 2009 om adgang til å starte og utøve virksomhet som institusjon for elektroniske penger, tilsyn med slik virksomhet, endring av direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF, og om oppheving av direktiv 2000/46/EF (vedlegg IX kap I FIN gr1)

Sammendrag av innhold

Direktivet ble endret for å lette tilgangen til markedet for nye institusjoner ved å kreve lavere startkapital og ved å fjerne unødvendige hindringer for markedsadgang, samt for å tilpasse direktivet til det nye betalingstjenestedirektivet, europaparlamentets- og rådsdirektiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked.

Det endrede kapitalkravet medfører en reduksjon i startkapital fra euro 1 million til euro 350.000,-. Videre fjernes krav til at e-pengeforetak kun skal drive med utstedelse av e-penger, slik at virksomheten nå kan kombineres med annen virksomhet. Dette for å kunne fremme utviklingen av nye tjenester. Dette er spesielt viktig for telekommunikasjonsforetak. Det endrede direktivet fastsetter nye krav til forbrukerbeskyttelse og til tilbakebetaling av innbetalt kapital fra kundene.

Merknader

E-pengedirektivet er gjennomført i norsk rett ved lov 13. desember 2002 nr. 74 om e-pengeforetak. Direktivet fastsetter at medlemslandene skal ha gjennomført endringene innen 30. april 2011.

Direktivet vil kreve endringer i e-pengeloven.

Fordi rettsakten krever lovendring, vil beslutningen i EØS-komiteen bli tatt med forbehold om Stortingets samtykke etter EØS-avtalens artikkel 103.

Sakkyndige instansers merknader

Finansdepartementet finner direktivet EØS-relevant og akseptabelt.

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg IX Finansielle tjenester

32009 L 0083 Kommisjonsdirektiv 2009/83/EF av 27. juli 2009 om endringer i visse vedlegg til direktiv 2006/48/EF vedrørende tekniske regler knyttet til risikostyring (vedlegg IX FIN gr2)

Sammendrag av innhold

Direktivet utvider visse bestemmelser i vedleggene til europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/48/EF og inneholder visse tekniske endringer i noen bestemmelser slik at disse bedre harmonerer med beste praksis for risikostyring for kredittinstitusjoner. Direktivet utvider også bestemmelsene knyttet til beregning av kapitaldekningskrav for kredittderivater.

Av direktivets artikkel 2 fremgår det at bestemmelsene gjelder fra 31. desember 2010 og må gjennomføres i nasjonal lovgivning i EU innen 31. oktober 2010.

Merknader

Direktivet vil kreve endringer i kapitalkravsforskriften.

Sakkyndige instansers merknader

Finansdepartementet finner rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XXI Statistikk

32010 R 0092 Kommisjonsforordning (EU) nr. 92/2010 av 2. februar 2010 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 471/2009 om fellesskapsstatistikk over varehandelen med tredjeland når det gjelder datautveksling mellom tollmyndigheter og nasjonale statistikkmyndigheter, utarbeiding av statistikk og kvalitetsvurdering (vedlegg XXI FIN gr2)

Sammendrag av innhold

Ved forordning (EF) nr. 471/2009 oppstilles det en felles ramme for systematisk utarbeidelse av europeisk statistikk over varehandelen med tredjeland. Forordning (EU) nr. 92/2010 fastlegger nærmere prosedyren for datautveksling mellom tollmyndighetene og de nasjonale statistikkmyndigheter for å sikre at det skjer en fullstendig utarbeidelse av utenrikshandelsstatistikken.

Videre fastsettes det bestemmelser om månedlige statistikker, med sikte på harmoniserte og sammenlignbare resultater fra alle medlemsstatene, herunder regler for tilpasninger vedrørende forsinkede eller ufullstendige registreringer og data som er omfattet av fortrolighetsbestemmelser. I tillegg fastsettes det gjennomføringsbestemmelser om de nærmere retningslinjer for samt strukturen av kvalitetsrapporten, med sikte på å muliggjøre en vurdering av kvaliteten av den statistikk som innberettes til Kommissjonen (Eurostat).

Merknader

De økonomiske og administrative konsekvenser for utenriksstatistikken vil bli små. Vi vil kunne få på plass de variablene som mangler uten betydelige kostnader. Tilpasninger for å kunne levere etter nye krav vil være relativt små.

Statistisk sentralbyrå leverer stort sett de dataene Eurostat ber om når det gjelder utenrikshandel, men det er noen få avvik: Det gjelder varekodespesifikasjon der det er litt forskjell på detaljert varenummernivå (både Norge og EU benytter samme internasjonale standard HS (seks siffer) som utgangspunkt, dvs. seks første siffer felles, men har avvik på de to siste sifrene (7 og 8). I tillegg er det en liten forskjell i landspesifikasjonene.

Forordningen vil bli gjennomført i forskrift til statistikkloven.

Sakkyndige instansers merknader

Forordningen har vært vurdert av Statistisk sentralbyrå, som finner den EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0113 Kommisjonsforordning (EU) nr. 113/2010 av 9. februar 2010 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 471/2009 om fellesskapsstatistikk over varehandelen med tredjeland, for så vidt angår dekning av handelen, definisjon av dataene, utarbeiding av handelsstatistikk etter virksomhetskennetegn og faktureringsvaluta, samt særlige varer eller varebevegelser (vedlegg XXI FIN gr2)

Sammendrag av innhold

Fellesskapsstatistikk over handelen med tredjeland er et uunnværlig redskap for den felles handelspolitikk. Statistikken må utarbeides etter metoder som er felles for alle medlemsstatene. I samsvar med nærhetsprinsippet må det imidlertid av effektivitetshensyn overlates til medlemsstatene å tilrettelegge og gjennomføre innsamlingen og analysen av dataene.

Forordning (EU) nr. 113/2010 fastlegger nærmere prosedyren for datautveksling mellom tollmyndighetene og de nasjonale statistikkmyndigheter for å sikre at det skjer en fullstendig utarbeidelse av utenrikshandelsstatistikken.

Med tanke på en harmonisert utenrikshandelsstatistikk, presiseres de data som utledes av inn- og utførsel, herunder de koder som skal anvendes.

I tillegg fastsettes det gjennomføringsbestemmelser om de nærmere retningslinjer for samt strukturen av kvalitetsrapporten, med sikte på å muliggjøre en vurdering av kvaliteten av den statistikk som innberettes til Kommisjonen (Eurostat).

Merknader

De økonomiske og administrative konsekvenser for utenrikshandelsstatistikken vil bli små. Uten betydelige kostnader vil vi kunne få på plass de variabler som mangler. Tilpasninger for å kunne levere etter nye krav vil være relativt små.

Statistisk sentralbyrå leverer stort sett de dataene Eurostat ber om når det gjelder utenrikshandel, men det er noen få avvik: Det gjelder varekodespesifikasjon der det er litt forskjell på detaljert varenummernivå (både Norge og EU benytter samme internasjonale standard HS (seks siffer) som utgangspunkt, dvs. seks første siffer felles, men har avvik på de to siste sifrene (7 og 8). I tillegg er det en liten forskjell i landspesifikasjonene.

Forordningen vil bli gjennomført i forskrift til statistikkloven.

Sakkyndige instansers merknader

Forordningen har vært vurdert av Statistisk sentralbyrå, som finner den EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg IX Finansielle tjenester

32009 H 0384 Kommisjonsrekommendasjon 384/2009/EF av 30. april 2009 om lønnspolitikk i sektoren for finansielle tjenester (vedlegg IX FIN gr3)

Sammendrag av innhold

Våren 2009 utarbeidet Kommisjonen to anbefalinger, en om lønn og insentivordninger for ledere i børsnoterte foretak, og en annen om lønn og insentivordninger i finansiell sektor.

Kommisjonens anbefaling om godtgjørelsessystemer i finansielle foretak får betydning både for de finansielle foretakene og for landenes tilsynsmyndigheter. Store deler av anbefalingen er også lagt inn som egne endringer i kapitalkravsdirektivet (2006/48/EF), slik at medlemslandene vil være pliktige til å gjennomføre store deler av anbefalingen i nasjonal rett, gjeldende for visse finansielle foretak.

I anbefalingen om lønn og insentivordninger i finansiell sektor, fremgår det at medlemslandene bør tilstrebe at finansforetak har en kompensasjonspolitik for ansatte som jobber med risikotaking, som både er i overensstemmelse med og som fremmer effektiv risikostyring. Kommisjonen anbefaler medlemslandene å kreve målstyring på fire områder; belønningsstruktur, styring, informasjon, og kontroll/tilsyn. Hele den finansielle sektoren omfattes, for å unngå smutthull og konkurransevridninger, og alle ansatte som gjennom sitt arbeid har vesentlig innflytelse på foretakets risikoprofil.

Kommisjonen anbefaler at felles regler gjennomføres i alle medlemsland.

Reglene inneholder prinsipper som regulerer sammenhengen mellom god og effektiv risikostyring, insentivsystemer, og foretakenes overordnede mål, strategi, verdier og langsiktig lønnsomhet. I tillegg skal det være en passende balanse mellom fast og variabel godtgjørelse. Ved store bonuser bør en andel tilbakeholdes for senere utbetaling, og den tilbakeholdte andelen reduseres hvis risikojusterte fremtidige resultatmål ikke nås, eller hvis positive resultater etter en tid viste seg ikke å stemme

Variabel godtgjørelse skal vurderes basert på bakgrunn av individuelle prestasjoner, forretningsenhetens og foretakets samlede prestasjoner justert for risiko, kapitalkostnad og likviditetskrav. Målingen gjøres over flere år, for å sikre langsiktige resultater. Ikke-finansielle resultater skal også tas med ved vurderingen av størrelsen på variabel godtgjørelse.

Styret skal fatte beslutningene om belønningsstrukturen og etablere generelle prinsipper for godtgjørelse og sørge for at de gjennomføres. Det skal også finnes mekanismer i insentivsystemene som forhindrer interessekonflikter.

Informasjon om godtgjørelsespolitikken bør formidles i en klar og lett forståelig form til relevante interessenter, med informasjon om beslutningsprosessen, mandatet til godtgjørelsesutvalget, og sammenhengen mellom godtgjørelse, prestasjoner, risiko, samt hvilke instrumenter som benyttes ved tildeling av godtgjørelse.

Medlemslandene skal sikre at de relevante myndighetsorganer hensyntar foretakenes størrelse, beskaftenhet og kompleksitet når de skal føre tilsyn med hvorvidt godtgjøringsprinsippene er ivaretatt, og sikre at finansforetakene informerer om sin godtgjørelsespolitikk til de relevante myndighetsorganer.

Merknader

Medlemslandene inviteres til å gjennomføre nødvendige tiltak for å fremme anvendelsen av prinsippene i anbefalingen og melde gjennomførte tiltak til Kommisjonen innen 31. desember 2009.

I Norge er det forutsatt at regler om godtgjørelse i finanssektoren vil bli fastsatt på grunnlag av nevnte endringer i kapitalkravsdirektivet (CRD III). Disse kravene er i all hovedsak i overensstemmelse med Kommisjonens anbefaling, og det er derfor vurdert som unødvendig å gjennomføre Kommisjonens anbefaling i tillegg til dette.

Sakkyndige instansers merknader

Finansdepartementet finner rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XXII Selskapsrett

32010 D 0064 Kommisjonsbeslutning 2010/64/EF av 5. februar 2010 om visse tredjestaters vedkommende myndigheters oppfyllelse av tilstrekkelige krav i henhold til europaparlaments- og rådssdirektiv 2006/43/EF (vedlegg XX FIN gr3)

Sammendrag av innhold

Beslutningen åpner for at de uavhengige revisortilsynene i EØS-området inngår bilaterale avtaler med revisortilsynene i Canada, Japan og Sveits om utveksling av revisors arbeidspapirer og andre dokumenter som revisor besitter til bruk i revisortilsynssammenheng. En viktig forutsetning er at utvekslingen skjer i tråd med personopplysningsdirektivet (direktiv 95/46/EF) slik dette er gjennomført i det enkelte medlemsland.

Bilaterale avtaler som er inngått skal meldes til Kommisjonen i ettertid.

Merknader

Beslutningen antas ikke å nødvendiggjøre endringer i lov eller forskrift, utover de som allerede er vedtatt som en del av gjennomføringen av revisjonsdirektivet (direktiv 2006/43/EF om lovfestet revisjon av årsregnskap og konsernregnskap).

Beslutningen antas ikke å medføre nevneverdige økonomiske eller administrative konsekvenser. Det er ingen gjennomføringsfrister etter beslutningen.

Sakkyndige instansers merknader

Finansdepartementet finner rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-FISKERI- OG KYSTDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32008 D 0946 Kommisjonsvedtak 2008/946/EF av 12. desember 2008 om gjennomføring av rådskonferansen 2006/88/EF med hensyn til krav til karantenering av akvakulturdyr (vedlegg I kap I FGD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten fastsetter vilkår for karantenering av visse akvatiske dyr ved omsetning og import. I fiskehelsesdirektivet og forordning (EF) nr. 1251/2008 er det i visse tilfeller krav om at akvatiske dyr skal karanteneres. Dette gjelder:

- Akvakulturdyr av vektorarter som importeres fra områder i tredjestat som ikke har dokumentert fristatus for eksotiske sykdommer.
- Akvakulturdyr av vektorarter som føres inn til områder som er i kategori I, II eller IV for utsett, og som kommer fra områder i EU/EØS eller tredjestat som ikke har dokumentert fristatus for ikke-eksotiske sykdommer.
- Ville akvatiske dyr av mottakelige arter med hensyn til eksotiske sykdommer som importeres fra områder i tredjestat som ikke har dokumentert fristatus for eksotiske sykdommer.
- Ville akvatiske dyr av mottakelige arter med hensyn til ikke-eksotiske sykdommer som føres inn til områder som er i kategori I, II eller IV for utsett, og som er fanget i og kommer fra områder i EU/EØS eller tredjestater som ikke har dokumentert fristatus for ikke-eksotiske sykdommer.
- Ved import av akvariedyr fra tredjestat gjelder kravene også når forsendelsen skal til "lukkede" anlegg for akvariedyr.

Rettsakten stiller strenge krav til etablering og drift av karanteneanlegg for akvakulturdyr. Den stiller også krav om varslings av forsendelser og transport til karanteneanlegg. Bestemmelsene innebærer bl.a. at:

- Karantenering kan gjennomføres i tredjestat før forsendelse i anlegg som er godkjent av offentlig myndighet og ført opp på liste.
- Karanteneanlegg i Norge må godkjennes av Mattilsynet på lik linje med andre akvakulturanlegg.
- Avløpsvann fra karanteneanlegg må desinfiseres. Dette innebærer at karanteneanlegg må være landbaserte.
- Ulike enheter må drives smittehygienisk atskilt.
- Fisk av mottakelige arter må holdes i karantene i minst 60 dager, krepsdyr av mottakelige arter i minst 40 dager og bløtdyr av mottakelige arter i minst 90 dager. Vektorarter må holdes i karantene i minst 30 dager.
- Offentlig myndighet skal minst inspisere anlegget ved oppstart og avslutning av hver karantenering. Dyr kan kun tas ut av karantene etter godkjenning av offentlig myndighet.
- Døde dyr og dyr som viser kliniske tegn til sykdom skal undersøkes av "approved qualified aquatic animal health professional" (veterinær eller fiskehelsebiolog i Norge). Et representativt utvalg skal undersøkes ved laboratorium som offentlig myndighet utpeker.
- Mot slutten av karantenering av mottakelige arter skal et representativt utvalg av dyr prøvetas og prøver analyseres ved laboratorium som offentlig myndighet utpeker.
- Offentlig myndighet kan bestemme at det skal benyttes testdyr i forbindelse med karantenering av mottakelige arter. Ved bruk av testdyr skal alle testdyrene undersøkes mot slutten av karanteneringen ved laboratorium som offentlig myndighet utpeker.

Merknader

Rettsakten medfører behov for regelverksendring. Mattilsynets vurdering er at rettsakten bør gjennomføres som egen forskrift om etablering og drift av karanteneanlegg for akvakulturdyr. Rettsakten stiller strenge krav til etablering og drift av karanteneanlegg. Risikoen for spredning av relevante smittestoffer til akvakulturanlegg eller til villlevende bestander etter gjennomført karantenering, eller fra eventuelle karanteneanlegg i Norge, vurderes som liten og akseptabel.

Per dags dato foregår fangst av villfisk i forbindelse med fangstbasert akvakultur innenfor eksisterende friområde for VHS (hemoragisk virusseptikemi) og IHN (infeksiøs hematopoietisk nekrose) og vil derfor ikke omfattes av krav om karantene. Krav til karantenering fører til at det i praksis er lite aktuelt å gjennomføre karantenering av villfisk som skal til akvakulturanlegg. Dersom fangst av villfisk foregår utenfor friområde for VHS og IHN, må akvakulturanlegget som mottar fisken, i tilfelle være i et segment som ikke har fristatus for VHS og IHN. Innenfor den tradisjonelle havbruksnæringen i Norge er det i dag ingen vesentlig import eller omsetning av akvakulturdyr eller ville akvatisk dyr som medfører at krav om karantenering trer i kraft. I forhold til dagens praksis vil rettsakten derfor ikke medføre økonomiske konsekvenser for den tradisjonelle havbruksnæringen.

Krav til karantenering vil først og fremst kunne få betydning ved import fra tredjestater av akvariedyr av vektorarter til både "åpne" og "lukkede" anlegg for akvariedyr. Ved import av villfangede mottakelige arter og oppdrettede vektorarter fra områder i tredjestater som ikke kan dokumentere fri-status for relevante sykdommer, må dyrene karanteneres, enten i tredjestaten eller i Norge eller i annet EU/EØS-land. På grunn av de strenge kravene til smittehygienisk drift vil etablering av karanteneanlegg være relativt kostbart for næringen. Det er usikkert om det vil være interesse for etablering av karanteneanlegg i Norge. Det meste av innførselen av akvariedyr fra tredjestater til Norge skjer via andre EØS-land.

Konsekvensen av rettsakten for offentlige myndigheter i Norge vil være helt avhengig av om karanteneanlegg etableres i Norge, og i tilfelle hvor mange. Ved etablering og drift av karanteneanlegg vil det kreve relativt hyppig inspeksjon fra Mattilsynet, minimum to inspeksjoner pr. karantenering. Kostnader for offentlig inspeksjon og analyser som kreves gjennomført ved laboratorium utpekt av offentlig myndighet, antas å måtte dekkes av næringen. Det forventes ikke at det vil bli etablert mange karanteneanlegg i Norge. Derfor antas rettsakten ikke å medføre vesentlige konsekvenser for offentlige myndigheter.

Utkast til forskrift som gjennomfører rettsakten har vært til høring og er klar for fastsettelse når rettsakten er blitt behandlet i EØS-komiteen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 L 0053 Kommisjonsdirektiv 2008/53/EF av 30. april 2008 om endring av vedlegg IV til direktiv 2006/88/EF med hensyn til vårviremi hos karpe (SVC) (vedlegg I kap I FKD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer del II til vedlegg IV i rådsdirektiv 2006/88/EF med hensyn til vårviremi hos karpe (SVC). SVC fjernes fra listen over ikke-eksotiske sykdommer.

Merknader

Rettsakten krever endring av vedlegg 1 til forskrift 17. juni 2008 nr. 819 om omsetning av akvakulturdyr og produkter av akvakulturdyr, forebygging og bekjempelse av smittsomme sykdommer hos akvatisk dyr (omsetnings- og sykdomsforskriften), jf liste 2 - Ikke-eksotiske sykdommer. SVC er en virussykdom som gir sykdom og dødelighet hos visse arter av karpefisk, bl.a. gullfisk, vanlig karpe og koikarpe.

De arter som er mottakelige for SVC, er i nærmeste fremtid ikke aktuelle for oppdrett i større skala i Norge. For den tradisjonelle sjømatnæringen har endringen liten betydning og medfører ingen vesentlige økonomiske konsekvenser. De arter som er mottakelige for SVC, er mer aktuelle i akvarie- og zoobransjen. For disse vil endringen innbære at fisk av mottakelige arter kan tas fra flere områder, også områder hvor SVC forekommer.

SVC har ikke vært påvist i Norge, men det er dermed ikke utelukket at den kan ha forekommet. Norge har ikke fristatus eller godkjent overvåkningsprogram for SVC, og har heller ikke hatt planer for dette. Selv om SVC fjernes fra liste 2 kan det iverksettes offentlige bekjempelsestiltak dersom SVC skulle påvises i Norge. Sykdommer som ikke forekommer i Norge pr.dags dato omfattes av omsetnings- og sykdomsforskriften § 7 om tiltak mot nye sykdommer. Dersom SVC skulle påvises, og situasjonen tilsier at helsesituasjonen til akvatiske dyr kan være truet, kan Fiskeri- og kystdepartementet bestemme at det skal iverksettes tilsvarende offentlige tiltak som for listeførte sykdommer. Det vil da også bli vurdert om SVC skal føres opp på liste 3 - Nasjonale sykdommer ut fra gitte kriterier for listeføring. Ved eventuelle listeføring av SVC på liste 3 kan det også vurderes å søke ESA om godkjenning av tilleggsgarantier for SVC.

Siden SVC kun gir sykdom hos visse arter av karpefisk, antas endringen heller ikke å medføre vesentlig konsekvenser for norsk villfauna.

På grunnlag av ovennevnte forventes rettsakten ikke å medføre vesentlige administrative eller økonomiske konsekvenser for Norge.

Rettsakten ble gjennomført på nasjonalt grunnlag 29. mars 2010 ved endring av vedlegg 1 i forskrift 17. juni 2008 nr. 819 om omsetning av akvakulturdyr og produkter av akvakulturdyr, forebygging og bekjempelse av smittsomme sykdommer hos akvatiske dyr.

Sakkyndige instansers merknader

Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening (FHL) har kommentert at de artene som er mottakelige for SVC, i nærmeste fremtid ikke er aktuelle for oppdrett i større skala i Norge. For sjømatnæringen, som FHL representerer, er denne endringen av liten betydning og medfører ingen vesentlige økonomiske konsekvenser.

Norges zoohandlers bransjeforening (NZB) har kommentert at de ikke finner noen vesentlige konsekvenser for sin næring gjennom fjerning av SVC fra listen over ikke-eksotiske sykdommer. SVC er sjelden forekommende på de fisker som næringen handler med. Så langt NZB kan bringe på det rene, er karpe (spesifikt koi) *Cyprinus carpio* og gullfisk *Carassius auratus* de eneste mottakelige artene som har økonomisk betydning for denne næring i Norge. SVC er svært sjelden i disse artene i pryd fiskkultur i de landene det er naturlig å handle med.

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 R 1251 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1251/2008 av 12. desember 2008 om gjennomføring av rådsdirektiv 2006/88/EF med hensyn til vilkår og krav til sertifikater ved omsetning og import av akvakulturdyr og produkter av disse, og fastsettelse av liste over vektorarter (vedlegg I kap I FKD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten gir utfyllende bestemmelser som er nødvendig for gjennomføring av rådsdirektiv 2006/88/EF (fiskehelsedirektivet) sine bestemmelser om vektorarter, omsetning og import av akvakulturdyr til utsett, omsetning og import av akvakulturdyr og produkter som skal til konsum, samt krav om sertifikater.

Liste over vektorarter:

I fiskehelsesdirektivet er det stilt dyrehelsemessige krav ved omsetning og import av vektorarter, men det har til nå ikke eksistert noen liste over definerte vektorarter. Rettsaktens vedlegg I gir liste over vektorarter og under hvilke betingelser de skal betraktes som vektorart.

Omsetning av akvariedyr til/fra lukkede akvakulturanlegg for akvariedyr:

Rettakten stiller ytterligere krav til melding i Traces. Forsendelser av akvariedyr av mottakelige arter som skal til lukkede anlegg, skal også varsles i Taces når forsendelse går til en annen medlemsstat som har områder som er i kategori I, II eller IV. Med lukkede akvakulturanlegg for akvariedyr menes zoobutikker, hagesenter, hagedammer, kommersielle akvarier eller grossister som holder akvariedyr, og hvor avløpsvannet enten går til kommunalt avløpsnett eller desinfiseres.

Akvariedyr fra lukkede akvakulturanlegg for akvariedyr kan ikke settes ut i naturen, ei heller omsettes til åpne anlegg for akvariedyr eller andre akvakulturanlegg uten tillatelse fra offentlig myndighet.

Omsetning av akvakulturdyr til utsett og omsetning av akvakulturdyr og produkter til konsum:

Rettakten gjentar fiskehelsesdirektivets bestemmelser om når det er krav om dyrehelsesertifikat ved omsetning. Sertifikatene er endret slik at de er i samsvar med de prinsipper som er gitt i fiskehelsesdirektivet for listeføring av sykdommer og kategorisering av områder for sykdommer som står på liste over ikke-eksotiske sykdommer (vår liste 2).

Nye sertifikater som skal benyttes ved omsetning av akvakulturdyr til akvakulturanlegg, inkludert gjenutleggingsområder, installasjoner for fritidsfiske og åpne anlegg for akvariedyr, og til kultiveringsutsett, er gitt i rettsaktens vedlegg II del A.

Nye sertifikater som skal benyttes ved omsetning av akvakulturdyr og produkter som skal til videre tilvirkning, rensesentraler og lignende virksomheter før konsum, er gitt i rettsaktens vedlegg II del B.

Import - Liste over områder i tredjestat:

I fiskehelsesdirektivet er det stilt krav om at import av akvakulturdyr og produkter kun kan skje fra tredjestat eller område i tredjestat som står oppført på liste. I rettsaktens vedlegg III er det gitt liste over hvorfra det er tillatt å importere akvakulturdyr til akvakulturanlegg, inkludert gjenutleggingsområder, installasjoner for fritidsfiske og åpne anlegg for akvariedyr, og til kultiveringsutsett. Listen gjelder også ved import av mottakelige arter av akvariefisk til lukkede anlegg for akvariedyr.

Fisk av ikke-mottakelige arter, bløtdyr og krepsdyr som importeres til lukkede anlegg for akvariedyr, tillates fra land som er medlem av OIE (Verdens dyrehelseorganisasjon).

Dyrehelsemessige krav ved import fra tredjestat av akvakulturdyr til utsett:

Nærmere krav som må være oppfylt for import av akvakulturdyr til oppdrett, gjenutlegging, installasjoner for fritidsfiske og åpne anlegg for akvariedyr, fremgår av sertifikatet i rettsaktens vedlegg IV del A. Ved import av mottakelige arter og vektorarter av fisk, krepsdyr og bløtdyr skal myndighetene i avsenderlandet signere på at forsendelsen kommer fra et område som er fritt for sykdom som står på liste over eksotiske sykdommer. Tilsvarende gjelder også i forhold til ikke-eksotisk sykdom når forsendelsen skal til et område som er i kategori I, II eller IV for relevant sykdom. Det stilles også krav til forsendelser som skal til områder som har tilleggsgarantier for SVC (vårviremi), BKD (bakteriell nyresyke), IPN (infeksiøs pankreasnekrose) eller Gyrodactylus salaris. Vektorarter og ville akvariske dyr av mottakelige arter kan likevel tas inn dersom de gjennomgår karantene.

I prinsippet gjelder de samme krav ved import fra tredjestat som ved omsetning innen EU/EØS, men det må i tillegg attesteres på fristatus for sykdom som står på liste over eksotiske sykdommer. Sertifikatet er endret slik at det er i samsvar med de prinsipper som er gitt i fiskehelsesdirektivet for listeføring av sykdommer og kategorisering av områder for sykdommer på liste over ikke-eksotiske sykdommer (vår liste 2).

Dyrehelsemessige krav ved import fra tredjestat av akvariedyr til lukkede anlegg for akvariedyr:

Nærmere krav som må være oppfylt for import av akvariedyr til lukkede akvakulturanlegg for akvariedyr, fremgår av sertifikatet i rettsaktens vedlegg IV del B. For mottakelige arter stilles samme krav som ved import til åpne akvakulturanlegg for akvariedyr, men det er ikke stilt særskilte krav til vektorarter.

Dyrehelsemessige krav ved import fra tredjestat av akvakulturdyr og produkter til konsum:

Nærmere krav som må være oppfylt for import av akvakulturdyr og produkter av slike til konsum fremkommer av felles folkehelse- og dyrehelsesertifikat fastsatt i kommisjonsforordning (EF) nr. 2074/2005. Denne er siste endret ved forordning (EF) nr. 1250/2008 hvor det er gitt nye sertifikater.

Krav til transport ved import av akvakulturdyr:

Rettsakten stiller også krav til transportvann og gjennomføring av transport ved import av akvakulturdyr fra tredjestat. Transportvann skal ikke skiftes ut på en måte som gjør at helsestatusen til dyrene som transporteres settes i fare. I vedlegg IV del D gis et tillegg til sertifikatene som skal fylles ut av brønnbåtskipper ved sjøtransport av levende akvakulturdyr i forbindelse med import. Akvakulturdyr som importeres kan ikke settes ut i naturen uten tillatelse fra offentlig myndighet på mottaksstedet.

Transitt:

Det stilles tilsvarende krav ved transitt av levende akvakulturdyr, rogn av fisk og usløyd fisk gjennom EU/EØS-området til en tredjestat som ved import. Ved transitt av levende akvakulturdyr, rogn av fisk og usløyd fisk som skal til konsum, skal forsendelsen følges av sertifikat som fastsatt i rettsaktens vedlegg IV del C.

Overgangsbestemmelser:

Det er gitt overgangsbestemmelser som innebærer at:

- Krav om varsling i Traces ved omsetning av akvariedyr av mottakelige arter til lukkede anlegg for akvariedyr trådte i kraft i EU 30. juni 2009.
- Frem til 30. juni 2009 kunne også de gamle sertifikatene som var gitt som vedlegg til omsetningsforskriften (opphevet 1. august 2008), benyttes. Disse finnes tilgjengelig i Traces og på Mattilsynets hjemmesider i tilknytning til omsetnings- og sykdomsforskriften.
- Det er gitt utsatt ikrafttredelse til 31. desember 2010 for krav om fristatus for EUS ved import av akvariedyr til lukkede anlegg for akvariedyr

Merknader

De nye sertifikatene er endret slik at de er tilpasset de nye prinsippene for listeføring av sykdommer og kategorisering av områder for sykdommer på liste over ikke-eksotiske sykdommer som allerede er gitt og gjennomført med fiskehelsedirektivet. Sammenlignet med tidligere sertifikater vil ikke de nye sertifikatene medføre vesentlige konsekvenser verken for næringen eller offentlige myndigheter.

Rettsakten ble gjennomført på nasjonalt grunnlag ved fastsettelse av forskrift 13. desember 2009 nr. 1537 om ytterligere krav til transport, omsetning og import av akvakulturdyr og produkter av disse.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32008 D 0392 Kommisjonsvedtak 2008/392/EF av 30. april 2008 om gjennomføring av rådsdirektiv 2006/88/EF med hensyn til internettbasert informasjonsside for å gjøre informasjon om akvakulturføretak og slakteri- og tilvirkningsanlegg tilgjengelig elektronisk (vedlegg I kap I FKD gr3)

Sammendrag av innhold

I henhold til rådsdirektiv 2006/88/EF artikkel 6, skal medlemsstater etablere, oppdatere og gjøre offentlig tilgjengelig register over akvakulturføretak og godkjente slakteri- og tilvirkningsanlegg med visse minimumsopplysninger, jf direktivets vedlegg II.

Kommisjonsvedtaket gir maler for hvordan slik informasjon skal presenteres på det enkeltes lands hjemmesider på internett. Informasjon om akvakulturanlegg skal inneholde opplysninger om navn på anlegg, registreringsnummer, geografisk plassering, arter i anlegget, kategorisering med hensyn til helsestatus for sykdommer på liste 2, type anlegg og produksjonsform.

Informasjon om slakteri- og tilvirkningsanlegg skal inneholde opplysninger om navn på slakteri, registreringsnummer, geografisk plassering, arter som prosesseres og type avløpsbehandling. Mal for presentasjon av informasjon om akvakulturanlegg med fisk er gitt i vedlegg I, for anlegg med bløtdyr i vedlegg II og anlegg med krepssdyr i vedlegg III. Mal for presentasjon av informasjon om slakteri- og tilvirkningsanlegg er gitt i vedlegg IV.

Informasjonen skal holdes oppdatert etter hvert som status endres, men det er ikke gitt noen tidsfrist for hvor fort oppdatering må skje. Informasjon på internett er avgjørende for at virksomheter skal kunne finne frem til hvem de kan omsette levende akvakulturdyr, inkludert rogn, til og fra. Presentasjonen skal følge fastlagte maler slik at en ikke er avhengig av å kunne språket for å finne frem til den informasjon som trengs.

Frist for gjennomføring av informasjonsside på internett i EU var 31.7.2009.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring.

Rettsakten vil medføre administrative konsekvenser for Mattilsynet ved at informasjonen må etableres på Mattilsynet hjemmesider, og rutiner for fortløpende oppdatering av opplysninger må etableres.

Rettsakten vil ikke medføre økonomiske konsekvenser for næringen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Tidligere utkast til kommisjonsvedtak er blitt forelagt Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening. De har ikke hatt prinsipielle motforestillinger.

32008 D 0896 Kommisjonsvedtak 2008/896/EF av 20. november 2008 om fastsettelse av retningslinjer for risikobasert helsekontroll i henhold til rådsdirektiv 2006/88/EF (vedlegg I kap I FKD gr3)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsvedtaket gir retningslinjer for gjennomføring av risikobasert helsekontroll i henhold til fiskehelsedirektivets artikkel 10 og vedlegg III del B. Retningslinjer for hyppighet på helsekontroll er

avhengig av om anlegg er klassifisert med høy, medium eller lav risiko. Rettsakten gir først og fremst retningslinjer for hvordan risikovurdering og klassifisering av anlegg kan gjennomføres. Siden akvakulturnæringen er variert og det finnes mange ulike typer anlegg, har en måttet forenkle metoden. Modellen kan også brukes til å klassifisere typer av anlegg, ikke bare enkeltanlegg. Den enkle metoden for klassifisering av risikonivå baserer seg på 3 trinn:

- Trinn 1: Tilnærmet sannsynlighet for at et anlegg får sykdom, basert på sannsynlighet for at anlegget kan få sykdom via vannmassene og sannsynlighet for at anlegget kan få sykdom via inntak av levende dyr.
- Trinn 2: Tilnærmet sannsynlighet for at et anlegg kan spre sykdom, basert på sannsynlighet for at anlegget kan spre sykdom via vannmassene og sannsynlighet for at anlegget kan spre sykdom via levering av levende dyr.
- Trinn 3: Kombinasjon av sannsynligheten i trinn 1 og 2.

Merknader

Krav til helsekontroll er minimumskrav, jf direktivets kapittel II. I gjeldende norsk regelverk, forskrift 17. juni 2008 nr. 822 om drift av akvakulturanlegg, er krav til hyppighet på helsekontroll utført av veterinær eller fiskehelsebiolog strengere enn de minimumskrav som følger av fiskehelsedirektivet og retningslinjene som er gitt i kommisjonsvedtak 2008/896/EF. Rettsakten medfører ikke behov for endring i norsk regelverk.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0177 Kommisjonsvedtak 2009/177/EF av 31. oktober 2008 om gjennomføring av rådsdirektiv 2006/88/EF med hensyn til overvåknings- og bekjempelsesprogram og fristatus for medlemsstater, soner og segmenter (vedlegg I kap I FKD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten fastsetter:

- Detaljerte krav til når fristatus (kategori I) og overvåkningsprogram (kategori II) med hensyn til ikke-eksotiske sykdommer (liste 2) må godkjennes av Kommisjonen (ESA for Norge), jf. artikkel 1 og 2.
- Lister over medlemsstater, soner og segmenter i EU som er i kategori I er gitt i vedlegg I del C, områder som er i kategori II er gitt i vedlegg I del A og områder som har godkjent bekjempelsesprogram (kategori IV) er gitt i vedlegg I del B.
- Maler for søknad og erklæring av område i kategori I er gitt i vedlegg IV og V.
- Maler for søknad og erklæring av område i kategori II er gitt i vedlegg II og III.
- Maler for søknad om godkjenning av område i kategori IV er gitt i vedtak 2008/425/EF vedlegg V.
- Krav om årlig rapportering om utviklingen i områder som er i kategori II eller IV er gitt i artikkel 9. Maler for årlig rapportering er gitt i vedlegg VI.
- I artikkel 10 er det krav om at erklæringer av områder i kategori I og II, som medlemsstatene selv erklærer, skal gjøres tilgjengelig for Kommisjonen og andre medlemsstater på internett. Liste over slike områder skal også gjøres offentlig tilgjengelig på internett. Kommisjonen skal notifiseres når medlemsstater publiserer informasjon om slike erklæringer på internett. Internettadressen for informasjonssiden skal kommuniseres til Kommisjonen.
- Kontinentalsoner og enkeltanlegg som har godkjent fristatus for VHS og IHN etter det gamle direktivet (direktiv 91/67/EF) er unntatt fra krav om å måtte erklæres/søkes godkjent på nytt. Dette gjelder også der hvor hele land, inkludert kystområder, har godkjent fristatus for sykdom på liste 2. Derimot må kystsoner som har godkjent fristatus for VHS, IHN, Bonamia og/eller Marteilia i henhold til det gamle direktivet, og som ikke inngår som en del av et helt land med godkjent fristatus, godkjennes på nytt som segment. Gjeldende vedtak om godkjent status var gyldig frem til 1. august 2009.

Rettsakten trådte i kraft i EU 1.11.2008.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring. Rettsakten setter krav til myndighetenes erklæringer og søknader om fristatus og programmer, årlig rapportering om status og informasjon på internett. Forpliktelsene må følges opp av Mattilsynet med administrative prosedyrer. Når Norge erklærer områder i kategori I eller II for sykdom på liste 2, må erklæringene gjøres tilgjengelig på internett for Kommisjonen, medlemsstater og ESA. Liste over områder i Norge som er i kategori I og II vil fremgå av vedlegg 2 til omsetnings- og sykdomsforskriften (FOR 2008-06-17 nr. 819) som er offentlig tilgjengelig på Mattilsynets hjemmeside

Mattilsynet må også sørge for at maler for søknader er tilgjengelig for virksomhetene.

Ordlyden i rettsakten er uklar på at kystsoner som er innvilget godkjent fristatus for sykdommer på liste 2 etter direktiv 91/67/EF ikke må erklæres eller søkes godkjent på nytt når de inngår som del av et helt land som er innvilget fristatus. Kommisjonen har bekreftet at kystsoner i medlemsstater ikke har måttet erklæres eller godkjennes på nytt i slike tilfeller. Dette fremgår også av listen i vedlegg I del C over områder i EU som er i kategori I. Mattilsynet legger derfor til grunn at Norge ikke trenger å erklære eller søke ny godkjenning av kystområder som har fristatus for IHN, VHS, Bonamia og Marteilia. Rettsakten vil ikke medføre økonomiske konsekvenser for næringen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Tidligere utkast til rettsakt er forelagt Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening uten at de hadde kommentarer.

-FISKERI- OG KYSTDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel II Fôrvarer

32009 L 0141 Kommisjonsdirektiv 2009/141/EF av 23. november 2009 om endring av vedlegg I til europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/32/EF hva gjelder maksimumsgrenser for arsen, theobromin, *Datura sp.*, *Ricinus communis L.*, *Croton tiglium L.* og *Abrus precatorius L.* (vedlegg I kap II FKD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten fastsetter endringer i grensene for maksimalt tillatte innhold av visse uønskede stoffer i fôrvarer.

Arsen: Grensen for maksimalt tillatte innhold av arsen i fôr er hevet. Bakgrunnen er bruken av marine fôrmidler, spesielt i fiskefôr, og de har relativt høyt arseninnhold. Grenseverdiene er knyttet til innholdet av totalarsen. Det består hovedsakelig av organisk arsen, som er svært lite toksisk. En liten del av arsen er uorganisk, men det er svært toksisk. Ved å heve grenseverdien for totalarsen, er det innholdet av organisk arsen som er forhøyet.

Det finnes ingen standard (kommersiell) analysemetode for bestemmelse av uorganisk arsen i dag. Men i de tilfellene Mattilsynet etterspør innholdet av uorganisk arsen, skal virksomhetene dokumentere at innholdet ikke overstiger 2 mg/kg (ppm). Å analysere for uorganisk arsen er særlig viktig ved bruk av tang av arten *Hizikia fusiforme* som fôrmiddel. Da analyseresultatet for innhold av totalarsen kan påvirkes av analysemetoden, vil det være nødvendig å spesifisere en ekstraksjonsmetode som skal benyttes ved offentlig kontroll av arseninnholdet i fôrvarer.

I enkelte godkjente tilsetningsstoff i den funksjonelle gruppen mikromineraler er det funnet innhold av arsen. For å ivareta dyrehelse og folkehelse er det derfor satt grenser for maksimalt tillatte innhold av arsen i disse stoffene.

Theobromin: EFSA har vurdert de gjeldende grenseverdier for maksimalt tillatt innhold av theobromin i fôrvarer. Deres konklusjon medførte at grenseverdien for maksimalt tillatt innhold i fullfôr til gris, hund, kanin, hest og pelsdyr er senket. Maksimalt tillatt innhold angis i mg/kg (ppm) for fôrvare med vanninnhold på 12 %.

Datura sp. (piggeple): *Datura sp.* inneholder alkaloider, og EFSA har i sin vurdering av *Datura sp.* som kan forekomme i fôrvarer, konkludert med at grenseverdien for maksimalt tillatt innhold må senkes for å beskytte dyrehelsen, spesielt hos griser. Nye grenseverdier er satt for innhold av ugrasfrø og -frukt som ikke er malt eller knust og som inneholder alkaloider, glukosider eller andre toksiske stoffer, hver for seg eller i blanding, deriblant *Datura sp.* Grensen gjelder alle fôrvarer og angis i mg/kg (ppm).

Ricinus communis L. (riscin), *Croton tiglium L.* (crotin) og *Abrus precatorius* (abrin): EFSA har vurdert grenseverdien for maksimalt tillatt innhold av de nevnte stoffene og har i sin vurdering konkludert med at alle stoffene har samme toksiske effekt. Det førte til at grenseverdien for maksimalt tillatt innhold for frø og skall av disse plantene, hver for seg eller i blanding, er senket. Den nye grenseverdien gjelder alle fôrvarer og angis i mg/kg (ppm).

Endringen i de nevnte grenseverdiene for innhold av uønskede stoffer i fôrvarer er i samsvar med vedtak i Den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelse, seksjon fôrvarer. Rettsakten trådte i kraft i EU 1. juli 2010.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 7. november 2002 nr. 1290 om fôrvarer. Endringene foretas i vedlegg 1.

Rettsakten kan få noen økonomiske og administrative konsekvenser for Mattilsynet, da det er ønskelig å følge utviklingen av arseninnhold i fôrvarer. Prøvetaking og analyser vil måtte økes, men det kan skje på bekostning av andre parametre det analyseres for i dag.

Endringen i grenseverdien for maksimalt tillatt innhold av arsen i fôr er av stor betydning for fôrindustrien, særlig fiskefôrvirksomhetene. De kan i større grad benytte fôrmidler som fiskemel, fiskeolje og andre produkter fra akvatiske dyr uten fare for å overskride grensen for arseninnhold. Det har lenge vært et sterkt ønske om å heve grensen, da organisk arsen er svært lite toksisk og utgjør ca 90% av arseninnholdet i våre fôrmidler.

Å sette grenser for innhold av arsen i tilsetningsstoff er gunstig for å unngå et høyere innhold i en fôrblending enn forsvarlig.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og integreringsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32008 R 0357 Kommisjonsforordning (EF) nr. 357/2008 av 22. april 2008 om endring av vedlegg V til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 angående forebygging av, kontroll med og bekjempelse av visse overførbare spongiforme encefalopatii (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold:

Rettsakten hever alderen fra 24 til 30 måneder for når virvelsøylen hos storfe skal anses som spesifisert risikomateriale (SRM). Bakgrunnen for endringen, som er i tråd med TSE-veikartet, er EFSA's rapport av 19. april 2007 om sannsynligheten for BSE-infeksjon i SRM fra storfe i ulike aldersgrupper. Kommisjonen mener rapportens konklusjon tilsier at en slik endring medfører neglisjerbar øking i risiko.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 30. mars 2004 nr. 595 om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare spongiforme encefalopatii.

Endringen vil medføre sparte utgifter for næring og det offentlige. Nortura antar endringen vil redusere deres utgifter forbundet med fjerning av SRM med ca 100 000 kroner.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 R 0571 Kommisjonsforordning (EF) nr. 571/2008 av 19. juni 2008 om endring av vedlegg III til forordning (EF) nr. 999/2001 i forhold til kriterier for å få revidert de årlige overvåkingsprogrammene for BSE (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegg III som angir minimumskriterier som må oppfylles for å få benytte seg av EU sitt reviderte og mindre omfattende BSE-program.

Det er kun de 15 EU-landene som oppfyller kravene i artikkel 6 (1b) i TSE-forordningen som kan søke om å få et revidert overvåkingsprogram. I henhold til endringen må en slik søknad omfatte:

- informasjon om det eksisterende overvåkingsprogrammet for BSE over de siste 6 årene,
- informasjon om sporbarhet og identifikasjon av storfe,
- beskrivelse av det nye overvåkingsprogrammet,
- informasjon om fôringsforbudet, inkludert dokumentasjon av tilsyn og kontroll i

bearbeidingsanlegg og hos fôrprodusenter,

- risikovurdering som viser at det foreslåtte programmet ikke øker risikoen med hensyn til folke- og dyrehelse.

De epidemiologiske kriteriene innebærer at antall BSE-tilfeller skal ha gått ned med gjennomsnittlig 20 % i året, eventuelt at det årlige antall tilfeller av BSE ikke har vært over 1/ 100 000, eller at det totale

antall tilfeller av BSE ikke har oversteget 5, men dette gjelder kun for land hvor storfepopulasjonen er under 1 million voksne dyr.

Det er verdt å merke seg at det reviderte overvåkingsprogrammet skal være harmonisert, og det er fra Kommisjonen sin side foreslått at det reviderte overvåkingsprogrammet skal innebære en testing av alle normalslaktede storfe over 42 måneder (nå: 30 måneder). I tillegg skal alle nødslakt og "fallen stock" over 36 måneder testes (nå: 24 måneder). De nye aldersgrensene vurderes nå av EFSA for å se på hvilken økt risiko en heving av aldersgrensene vil medføre. Endelig aldersgrense vil fastslås basert på EFSA's rapport.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 30. mars 2004 nr. 595 om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare spongiforme encephalopatier (TSE).

Rettsakten vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser. Norge vil ikke søke om det reviderte overvåkingsprogrammet, da vi allerede har et unntak fra kravet om testing av samtlige normalslaktede storfe, og kun tester 10 000 normalslakt i året.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 R 0746 Kommisjonsforordning (EF) nr. 746/2008 av 17. juni 2008 om endring av vedlegg VII til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare, spongiforme encefalopatier (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegg VII til forordning 999/2001 (TSE-forordningen) om bekjempelse av overførbare spongiform encefalopati (TSE)). Endringene er nærmest identiske med endringene som fulgte av forordningene 727/2007 og 1428/2007, og innfører alternative måter å bekjempe klassisk skrapesyke på. Det gis unntak fra kravet om avliving og destruksjon av dyr ved påvist klassisk skrapesyke, slik at dyr fra en smittet besetning kan gå til konsum. Slike dyr skal derimot ikke føres ut av medlemsstaten for slakt. Det åpnes videre opp for at avliving kan utsettes i opptil fem år, for eksempel ved fare for innavl. Frankrike ønsket å annullere delene av forordning 727/2007 som tillot permanent unntak fra avliving ved påvist klassisk skrapesyke da de mente dette ikke var forsvarlig, og gikk til sak mot Kommisjonen. I påvente av en endelig dom, ga førsteinstansdomstolen Frankrike medhold og avgjorde at disse bestemmelsene midlertidig skulle opphøre. I etterkant fastsatte Kommisjonen forordning 1428/2007 for å gjeninnføre åpningen om å utsette avliving av dyr fra flokker med klassisk skrapesyke i fem år siden denne åpningen nå hadde gått tapt med fastsettelse av forordning 727/2007. Kommisjonen ønsket likevel å innføre bestemmelsene fra forordning 727/2007 om permanent unntak fra avliving, og vedtok derfor denne nye rettsakten, som altså innlemmer både bestemmelsene fra forordning 727/2007 og forordning 1428/2007. Slik blir bestemmelsene gjort gjeldende i påvente av dommen.

Rettsakten har denne gangen en bedre begrunnet fortale enn til forordning 727/2007, og støtter seg på flere uttalelser fra EFSA.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 30. mars 2004 nr. 595 om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare spongiform encefalopati (TSE).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0103 Kommisjonsforordning (EF) nr. 103/2009 av 3. februar 2009 om endring av vedleggene VII og IX til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 om fastsettelse av regler om forebygging av, kontroll med og bekjempelse av overførbare spongiforme encefalopatii (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Endring av TSE-forordningen (om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare spongiform encefalopatii (TSE)) kommer som følge av EFSA's rapport av 22. oktober 2008 om risiko for overføring av TSE med melk fra småfe. Det er nå bevist at klassisk skrapesyke kan overføres med melk fra søye til lam og forordningen strammer inn regelverket for bruk av melk fra geiter og genetisk mottakelige sauer fra flokker med klassisk skrapesyke.

Endringer av vedlegg VII om bekjempelse:

- Ved mistanke om TSE: Melken og melkeprodukter fra besetningen kan kun benyttes innen besetningen.
 - Dersom kugalskap (BSE) ikke kan utelukkes: Melken og melkeproduktene fra dyra som må avlives i henhold til TSE-forordningen skal destrueres.
 - Ved klassisk skrapesyke: Melken og melkeproduktene fra dyra som må avlives i henhold til TSE-forordningen kan enten benyttes som fôr til drøvtyggere innen besetningen, eller til ikke-drøvtyggere innen landet dersom det ikke er drøvtyggere på gården. Det stilles krav om dokumentasjon som skal følge produktene og til bilen som skal frakte dem.
 - Ved atypisk skrapesyke: Ingen restriksjoner.
- Den allerede eksisterende åpningen til å utsette avliving av dyr opp til fem år i visse tilfeller, er nå begrenset til 18 måneder for dyr som produserer melk tenkt omsatt på markedet. I tillegg er det satt inn et ekstra krav om at flokken kun skal bestå av værer med genotype ARR/ARR. Dette kravet gjelder også for flokker som ikke produserer melk.

Endringer av vedlegg IX om import:

- For import av animalske bi-produkter som er listet opp i vedlegg IX, og som inneholder melk fra småfe, innføres det krav til skrapesykestatus dersom bi-produkter skal benyttes i fôr til drøvtyggere. Det skal dokumenteres i helsesertifikatmodell i biproduktsforordningen at dyrene har oppholdt seg minst tre år i flokk underlagt offentlig veterinærkontroll og hvor den i denne perioden ikke er pålagt restriksjoner på grunn av TSE. Dersom klassisk skrapesyke er påvist, skal mottakelig dyr ha blitt avlivet. I tillegg skal kun værer med genotype ARR/ARR eller småfe fra flokker med lik status blitt tatt inn i flokken siste tre år.
- For tilsvarende import til land listet opp i forordning (EF) nr. 546/2006, dvs de som har tilleggsgaranti mhp skrapesyke, skal kravene over være oppfylt siste syv år.

Merknader

Rettsakten krever endring i:

- forskrift 30. mars 2004 nr. 595 om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare spongiform encefalopati (TSE).
- forskrift 27. oktober 2007 nr. 1254 om animalske biprodukter som ikke er beregnet på konsum.
- retningslinjer for bekjempelse av skrapesyke.

Rettsakten medfører ikke administrative eller økonomiske konsekvenser. Norge bekjemper klassisk skrapesyke med blant annet avliving og destruksjon av alle småfe i flokken og dermed vil ikke melk og melkeprodukter som omfattes av rettsakten bli aktuelt å regulere.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0162 Kommisjonsforordning (EF) nr. 162/2009 av 26. februar 2009 om endring av vedleggene III og X til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 om fastsettelse av regler om forebygging av, kontroll med og bekjempelse av overførbare spongiforme encefalopatii (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer to vedlegg i forordningen om overførbare spongiforme encefalopatii (TSE-forordningen):

Vedlegg III: Storfeskrotter som har testet positivt eller usikkert med hensyn til kugalskap (BSE) kan benyttes til produksjon av biodiesel. Etter biproduktsforordningen (EF) nr. 1774/2002 er dette kategori 1-materiale som kan benyttes til slik produksjon. Endringen gjøres for å speile åpningen i biproduktsforordningen.

Vedlegg X: Analysemetoder laboratoriene kan benytte for undersøkelser av TSE oppdateres i henhold til OIE (Verdens dyrehelseorganisasjon) og CRL (Felleskapets referanselaboratorium) sine anbefalinger:

- Immunohistokjemi, inkludert hurtigtester, kan nå brukes til å undersøke tilfeller mistenkt for kugalskap (BSE). Tidligere var det kun histopatologi som ble benyttet.
- Det er ikke lenger nødvendig med oppfølgende undersøkelser av tilfeller med atypisk skrapesyke. Bakgrunnen for denne endringen er en EFSA-rapport som sier at tilfeller av atypisk skrapesyke ikke kan forveksles med BSE.
- Listen over godkjente hurtigtester oppdateres ved at noen tester fjernes fra listen.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 30. mars 2004 nr. 595 om forebygging av, kontroll med og utryddelse av overførbare spongiform encefalopati (TSE).

Det er kun endringene som angår testkrav som er nye, siden endringen av vedlegg III er gjort for å oppdatere TSE-forordningen med eksisterende åpning i biproduktsforordningen. De nye testkravene blir allerede fulgt av Veterinærinstituttet og representerer derfor heller ikke noen reelle konsekvenser for institusjonen. Rettsakten medfører ikke administrative eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0199 Kommisjonsforordning (EF) nr. 199/2009 av 13. mars 2009 om overgangsordning om unntak fra europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2160/2003 for direkte levering av små mengder ferskt kjøtt fra flokker av slaktekylling og kalkun (vedlegg I kap I HOD/LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten innfører et unntak fra forordning (EF) nr. 2160/2003 om kontroll av salmonella og andre matbårne zoonotiske smittestoff artikkel 1 nr. 2. Artikkel 1 nr. 2 krever at primærprodusenter foretar prøvetaking for kartlegging og kontroll av salmonella. Visse typer primærproduksjon er unntatt fra kravet om kartlegging og kontroll av salmonella. Artikkel 1 nr. 3 litra b unntar direkte levering fra

produsenter av små mengder primærprodukter til den endelige forbruker eller til lokal detaljist. Intensjonen med dette unntaket var at produsenter som leverer små mengder ferskt kjøtt direkte til endelig forbruker eller til lokal detaljist også skulle være omfattet av dette unntaket. Bakgrunnen for dette er at slik prøvetaking vil være vanskelig å gjennomføre for disse primærprodusentene.

Hygienepakkens definisjon av primærprodukt (råvare) favner imidlertid ikke ferskt kjøtt. Siden hygienepakkens definisjoner må legges til grunn, innføres ved forordning (EF) nr. 199/2009 en overgangsordning slik at produsenter som leverer små mengder ferskt kjøtt fra flokker av slaktekylling og kalkun direkte til endelig forbruker eller til lokal detaljist, er unntatt fra kravet om kartlegging og kontroll av salmonella. Overgangsperioden er satt til 3 år.

Merknader

Forordning (EF) nr. 199/2009 er hjemlet i forordning (EF) nr. 2160/2003. Forordning (EF) nr. 2160/2003 er gjennomført i forskrift 23. desember 2005 nr. 1703 om gjennomføring av forordning (EF) nr. 2160/2003 av 17. november 2003 om kontroll av salmonella og visse andre matbårne zoonotiske smittestoff (forskrift om forordning mot salmonella). Den naturlige løsning for gjennomføring av forordning (EF) nr. 199/2009 vil være å ta inn en gjennomføringsbestemmelse i denne forskriften.

I forskrift 8. juni 2007 nr. 603 om kontroll med salmonella i fjørfe, fjørfefôr, fjørfekjøtt og egg (forordning om kontroll med Salmonella i fjørfe) er det fastsatt nasjonale regler om krav til og unntak fra overvåkning og kontroll med salmonella. Ordet "primærprodukt" i § 2 tredje ledd andre strekpunkt bør endres til "råvarer og ferskt kjøtt", slik at ordlyden samsvarer med forordning (EF) nr. 199/2009 og med definisjonen i hygienepakken.

Rettsakten antas ikke å få økonomiske eller administrative konsekvenser for Norge, i og med at dette oppfattes som en presisering av intensjonen med forordning (EF) nr. 2160/2003, og begrepet "primærprodukt" i forskrift om forordning mot Salmonella i praksis er tolket slik at det omfatter små mengder ferskt kjøtt.

På bakgrunn av dette vil endringene ikke medføre realitetsendringer i norsk rett, de vil kun være av teknisk art. Mattilsynet vurderer det derfor slik at endringsforskriftene kan unntas fra høring etter forvaltningsloven § 37 fjerde ledd litra c, da det må anses som "åpenbart unødvendig" å høre disse endringene.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler og Spesialutvalget for matproduksjon, som begge har representanter fra Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet. Spesialutvalgene fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel i Veterinære forhold

32009 D 0771 Kommisjonsvedtak 2009/771/EF av 20. oktober 2009 om godkjenning av nasjonale programmer for kontroll av Salmonella hos kalkun (vedlegg I kap I HOD/LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten godkjenner de nasjonale kontrollprogrammer for bekjempelse av salmonella hos kalkun, som de medlemsstater som er listet opp i rettsaktens vedlegg, har lagt frem for Kommisjonen. Kommisjonen godkjenner de nasjonale kontrollprogrammene etter forordning (EF) nr. 2160/2003 (zoonoseforordningen) artikkel 6.

Det følger av zoonoseforordningen artikkel 5 at medlemsstatene skal opprette nasjonale kontrollprogrammer for hver zoonose og hvert zoonotisk smittestoff oppført i zoonoseforordningens vedlegg I når Kommisjonen har fastsatt mål for reduksjonen av henholdsvis zoonose eller zoonotisk smittestoff i henhold til zoonoseforordningen artikkel 4. Forordning (EF) nr. 584/2008 av 20. juni 2008 fastsetter et slikt felles mål for salmonella hos kalkun. Målsettingen gjelder serotyper av vesentlig betydning for folkehelsen (S. Enteritidis, S. Typhimurium,). Rettsakten bekrefter at godkjenning foreligger for de medlemsstatene som er listet opp i rettsaktens vedlegg.

Merknader

Rettsakten medfører krav om etablering og godkjenning av nasjonalt kontrollprogram også for Norge. Norsk salmonellakontrollprogram for kalkun må oversendes ESA i henhold til de prosedyrer som er beskrevet i zoonoseforordningens artikkel 6 for godkjenning.

Rettsakten medfører ikke behov for endring av norsk regelverk, da det norske regelverket ikke inkluderer lister over land som har godkjente kontrollprogrammer.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-JUSTISDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XIII Transport

Kapittel VI Sivil luftfart

32010 R 0285 Kommisjonsforordning (EU) nr. 285/2010 av 6. april 2010 om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 785/2004 om forsikringskrav for luftfartsselskaper og luftfartsoperatører (vedlegg XIII kap VI JD gr1)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsforordning (EU) nr. 285/2010 reviderer europaparlaments- og rådsforordning nr. 785/2010 om forsikringskrav for luftfartsselskaper og luftfartsoperatører. Forordning nr. 785/2010 fastsetter minimumskrav for forsikring for å dekke ansvar for passasjerer, bagasje og last. Forsikringskravene er fastsatt for å sikre at luftfartsselskapene og luftfartsoperatørene er tilstrekkelig sikret til å dekke sitt ansvar etter overenskomst av 28. mai 1999 om innføring av visse ensartede regler for internasjonal luftbefordring (Montreal-konvensjonen 1999), som er gjennomført i fellesskapsretten ved rådsbeslutning 2001/539/EF. Konvensjonen fastsetter bl.a. begrensninger i ansvaret for passasjerer, bagasje og last. Ansvarsgrensene i Montreal-konvensjonen 1999 er blitt revidert med virkning fra 30. desember 2009. Kommisjonsforordning (EU) nr. 285/2010 reviderer forsikringskravene for henholdsvis bagasje og last for å bringe disse i samsvar med ansvarsgrensene for bagasje og last i samsvar med de reviderte ansvarsgrensene i Montreal-konvensjonen 1999. Revisjonen av ansvarsgrensene i Montreal-konvensjonen 1999 nødvendiggjør ikke endringer i europaparlaments- og rådsforordning nr. 785/2010 forsikringskrav for dekning av passasjeransvar, ettersom forsikringskravene etter forordningen er vesentlig høyere enn selv de reviderte ansvarsgrensene i konvensjonen.

Merknader

Europaparlaments- og rådsforordning nr. 785/2004 om forsikringskrav for luftfartsselskaper og luftfartsoperatører er gjennomført i norsk rett, jf. lov 11. juni 1993 nr. 101 om luftfart (luftfartsloven) § 10-38a siste ledd.

Norge har tiltrådt Montreal-konvensjonen 1999, og luftfartsloven, særlig kapittel 10 og 11, ble endret som ledd i gjennomføringen av konvensjonen i norsk rett. Luftfartsloven § 10-22 gjennomfører de begrensningene i fraktførerens ansvar som er fastsatt i konvensjonen.

Montreal-konvensjonen artikkel 24 fastsetter en fremgangsmåte for å revidere grensene for luftfartsselskaperens og luftfartsoperatørens ansvar for passasjerer, bagasje og last. Etter denne bestemmelsen skal ansvarsgrensene revideres i samsvar med en inflasjonsfaktor som korresponderer med den akkumulerte inflasjonsraten regnet fra Montreal-konvensjonen 1999 trådte i kraft. Revisjonsvurderingen skal skje hvert femte år, og revisjon skal finne sted der inflasjonsfaktoren overstiger 10 prosent. I samsvar med revisjonsprosedyren i Montreal-konvensjonen artikkel 24 ble det 30. september 2009 vedtatt å revidere ansvarsgrensene med virkning fra 30. desember 2009. Norge er folkerettslig forpliktet til å gjennomføre endringene i ansvarsgrensene, og Justisdepartementet arbeider for tiden med å bringe norsk lovgivning i samsvar med våre internasjonale forpliktelser. Det vises i denne forbindelse til høringsbrev av 8. desember 2009 med forslag om endringer i luftfartsloven § 10-22 og forslag om ny forskrift om fraktførerens ansvar for skader i forbindelse med lufttransport av passasjerer, reisegods og gods. Høringsfristen utløp 8. februar 2010.

Revisjonen av ansvarsgrensene i Montreal-konvensjonen 1999 nødvendiggjør tilsvarende endringer i de av forsikringskravene i europaparlaments- og rådsforordning nr. 785/2004 som er knyttet opp til/gjentar ansvarsgrensene i Montreal-konvensjonen 1999.

Revisjonen av forsikringskravene i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 785/2004 vurderes som en nødvendig konsekvens av revisjonen av ansvarsgrensene i Montreal-konvensjonen 1999. Norge har tiltrådt Montreal-konvensjonen 1999, og er folkerettslig forpliktet til å endre ansvarsgrensene i luftfartsloven § 10-22. Etter norsk rett er fraktfører underlagt obligatorisk forsikringsplikt, jf. luftfartsloven § 10-38a. Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 785/2010 gjelder som norsk lov, jf. luftfartsloven § 10-38a siste ledd. Forsikringskravene bør justeres i samsvar med endringen i ansvarsgrensene.

Kommisjonsforordning (EU) nr. 285/2010 kan ikke ses å ville medføre administrative og økonomiske konsekvenser for statlige myndigheter. Derimot vil justeringen av forsikringskravene kunne tenkes å medføre økte forsikringspremier for luftfartsnæringen.

For di rettsakten krever lovendring, vil beslutningen i EØS-komiteen bli tatt med forbehold om Stortingets samtykke etter EØS-avtalens artikkel 103.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og Kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XXIX Eksplosive varer til sivil bruk

32008 L 0043 Kommisjonsdirektiv 2008/43/EF av 4. april 2008 om opprettelse av, i henhold til rådsdirektiv 93/15/EØF, et system for ID-merking og sporing av eksplosiver til sivil bruk (vedlegg II kap XXIX JD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsdirektiv 2008/43/EF av 4. april 2008 om ID-merking og sporing av eksplosiver til sivil bruk er vedtatt i henhold til det grunnleggende rådsdirektiv 93/15/EØF. Direktiv 93/15/EØF av 5. april 1993 om harmonisering av bestemmelsene om markedsføring og kontroll med eksplosive varer til sivil bruk, oppstiller de grunnleggende sikkerhetskrav for hvordan hver eksplosiv vare skal utformes, framstilles og leveres, slik at de utgjør en minst mulig fare for menneskers liv og helse, og at skade på eiendom og miljø unngås. Nærmere bestemt oppstiller direktiv 93/15/EØF regler for fri, men sikker flyt av eksplosiver på det indre marked. Som fastsatt i direktiv 93/15/EØF er det nødvendig å sikre at operatører i sektoren for eksplosjonsfarlig stoff har et system som gjør det mulig å kontrollere bevegelsene til eksplosivene, for på den måten og til enhver tid å være i stand til å kunne fastslå hvem som er i besittelse av dem. Kommisjonsdirektiv 2008/43/EF har til hensikt å sørge for at denne målsetningen blir oppfylt, gjennom krav til ID-merking og sporing. Unik ID-merking av eksplosive stoffer er ifølge direktiv 2008/43/EF en absolutt nødvendighet for å nå det ovenfor nevnte mål.

Gjennom merking av eksplosivene vil tyveri og tap bli raskere oppdaget, samt at det vil gjøre politiets arbeid med å spore eksplosivenes opphav enklere. Et harmonisert europeisk merkesystem vil gjøre det lettere å identifisere dem som innehar eksplosiver på lovlig vis. Enkelte typer av eksplosiver er unntatt i henhold til direktiv 2008/43/EF artikkel 2. Dette gjelder bl.a. ammunisjon og eksplosiver som blir laget/blandet på anleggsstedet og som pumpes rett opp i borehullet.

ID-merking

I henhold til direktiv 2008/43/EF blir alle ledd i næringskjeden pålagt å holde kontroll over eksplosiver i sitt eie, ved å påføre de eksplosive stoffene en unik ID-merking. Medlemsstatene blir i artikkel 3 pålagt å se til at dette kravet følges. Merkingen skal inneholde en unik kode som skal gjengis på alle eksplosiver og tennmidler. Medlemsstaten skal gi produsent og importør den aktuelle koden, samt foreta den nødvendige kontrollen. Hva merkingen skal inneholde framgår av direktivets vedlegg.

Datainnsamling og registrering

Kommisjonsdirektiv 2008/43/EF artikkel 13 nr. 1 pålegger medlemsstatene å sørge for at operatørene i sektoren for eksplosive stoffer innfører et system for innsamling av data vedrørende eksplosive stoffer, herunder eksplosivens unike ID-merking, gjennom hele deres ferd i forsyningskjeden. Formålet med dette systemet er å gjøre det mulig for operatørene å holde kontroll med hvor eksplosivene til enhver tid er, herunder hvem som er i besittelse av eksplosivene. Videre følger det av direktivets artikkel 13 nr. 3 at medlemsstatene skal sørge for at de innsamlede data, herunder ID-merkingen, oppbevares og oppdateres i 10 år etter eksplosivens endte livssyklus. Artikkel 14 pålegger operatørene konkrete forpliktelser i så måte.

Merknader

Direktiv 2008/43/EF er implementert i norsk rett gjennom forskrift 4. januar 2010 nr. 5 om endring i forskrift 26. juni 2002 nr. 922 om håndtering av eksplosjonsfarlig stoff (eksplosivforskriften).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32007 L 0023 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/23/EF av 23. mai 2007 om markedsføring av pyrotekniske artikler (vedlegg II kap XXIX JD gr2)

Sammendrag av innhold

I direktiv 93/15/EØFs betraktninger (direktivet om eksplosiver til sivil bruk) tilkjennegis det behov for ytterligere regulering av området pyrotekniske artikler. Kommisjonen DG Entreprise har siden 2003 arbeidet aktivt med problemstillinger knyttet til markedsføring og bruk av pyrotekniske artikler, spesielt fyrverkeri. På bakgrunn av en undersøkelse innen EØS-området av omfanget av ulykker med pyrotekniske artikler, fremmet Kommisjonen i 2003 forslag til nærmere regulering av området, både for å få ned antall ulykker som har utgangspunkt i feil bruk av produktet, men også for å redusere antall ulykker som følge av at produktet har funksjonsfeil.

Direktivet angir de grunnleggende sikkerhetskrav for hvordan pyrotekniske artikler skal utformes, framstilles og leveres slik at de utgjør minst mulig fare, og har som formål å sikre fri flyt i det indre marked samtidig som det skal sikre et høyt beskyttelsesnivå for helse, offentlig sikkerhet og forbrukerbeskyttelse, jf. artikkel 1. Dette skal også skje ved å ta hensyn til relevante miljøbeskyttelsesaspekter.

Direktivet definerer "pyrotekniske artikler" i artikkel 2 nr. 1 som en artikkel som inneholder eksplosivstoffer eller en blanding av stoffer beregnet på å utvikle varme, lys, lyd, gass eller røyk, eller en kombinasjon av dette ved hjelp av eksoterme kjemiske reaksjoner som holder seg selv i gang. Pyrotekniske artikler kan være fyrverkeri, teaterfyrverkeri og pyrotekniske artikler til kjøretøy. Produktene klassifiseres ut fra anvendelsesområde, formål og risiko, herunder støynivå. Fyrverkeri klassifiseres i fire kategorier (1-4), mens teaterfyrverkeri og andre pyrotekniske artikler klassifiseres i to fareklasser hver (henholdsvis T1 og T2, og P1 og P2). Visse artikler skal kun være tilgjengelige for profesjonelle brukere, slik som fyrverkeri i kategori 4 og teaterfyrverkeri kategori T2 og for andre pyrotekniske artikler kategori P2.

Direktivet unntar i artikkel 1 nr. 4 en rekke pyrotekniske artikler fra direktivets virkeområde: pyrotekniske artikler som er beregnet benyttet av Forsvaret, brannvesenet og politiet, utstyr som er omfattet av direktiv 96/98/EF om utstyr på skip, pyrotekniske artikler til bruk i luft- og romfartsindustri, knallhetter og andre artikler som er omfattet av direktiv 88/378/EØF om

sikkerhetskrav til leketøy, sivile eksplosiver omfattet av direktiv 93/15/EØF, og ammunisjon som prosjektiler, drivladninger og løs ammunisjon til bruk i håndvåpen, artilleri og andre skytevåpen.

Direktivet omtaler både fabrikantens, importørens og distributørens forpliktelser. Det presiseres at direktivet setter minimumssikkerhetskrav, og at myndighetene har rett til å fastsette strengere restriksjoner dersom de finner det nødvendig (nærhetsprinsippet og proporsjonalitetsprinsippet). Ut i fra hensyn til den offentlige sikkerhet, offentlig orden eller beskyttelse av miljøet, er det derfor mulig å forby eller begrense besittelse, anvendelse og/eller markedsføring av fyrverkeri i kategori 2 og 3, teaterfyrverkeri og andre pyrotekniske artikler. Direktivet berører ikke landenes muligheter til å ha lovgivning om utstedelse av lisens til fabrikanter, importører og distributører.

For private er det satt minstealdersgrenser for kjøp og bruk av fyrverkerier knyttet opp til de ulike klassene, jf. direktivets artikkel 7. Nærmere bestemt må man være minst 12 år for klasse 1-varer, som er de minste artiklene, minst 16 år for klasse 2 og minst 18 år for klasse 3-artikler. For andre pyrotekniske artikler har direktivet en aldersgrense på 18 år. Direktivet viser til at det skal utarbeides harmoniserte standarder for fyrverkeri. Det er allerede utviklet en europeisk standardserie (EN) som i stor grad dekker klasse 1, 2 og 3, men det arbeides for tiden med en revisjon. Direktivets artikkel 9 beskriver hvilken prosedyre for samsvarsvurdering som produsenten må følge for å få første gangs tilgang til markedet i Fellesskapet. Myndighetene skal utpeke et bemyndiget organ som skal foreta samsvarsvurderingen i artikkel 9. I etterkant av denne vurderingen skal produsenten sette et CE-merke på den pyrotekniske artikkelen, og alt etter hvilken kategori artikkelen er klassifisert i, skal det påføres forskjellige standardiserte formuleringer om bruken. For merking av pyrotekniske artikler beregnet på kjøretøy, henvises det til artikkel 13. Teaterfyrverkeri må i tillegg til generell merking minst følge reglene for merking i artikkel 12 nr. 4. Direktivets artikkel 15 inneholder en beskyttelsesklause for de tilfeller det avdekkes pyrotekniske artikler som ikke oppfyller direktivets minstesikkerhetskrav.

Merknader

Direktivet vil bli implementert i norsk rett ved forskrift 26. juni 2002 nr. 922 om håndtering av eksplosjonsfarlig stoff (eksplosivforskriften). Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) forvalter forskriften, og har inngått avtale med Sintef/nbl as om testing og godkjenning av produktene.

En åpen arbeidsgruppe bisto Kommisjonen, først og fremst med utarbeidingen av "Essential Safety Requirements", og DSB gjorde rede for bakgrunnen for vårt nasjonale regelverk.

Direktivet er et minimumsdirektiv som gir rom for nasjonale tilpasninger.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XIX Generelle bestemmelser innen området tekniske handelshindringer

32007 D 0231 Kommisjonsvedtak 2007/231/EF av 12. april 2007 om forlengelse av krav til barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare (vedlegg II kap XIX JDgr3)

Sammendrag av innhold

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/95/EF av 3. desember 2001 om alminnelig produktsikkerhet (produktsikkerhetsdirektivet) er et horisontalt rammedirektiv, som regulerer sikkerheten ved forbrukerprodukter i EØS-området. Direktivet trådte i kraft 15. januar 2004. Direktivets målsetting er at forbrukerprodukter som er gjort tilgjengelig i EØS-markedet, skal være sikre mot helseskadelige virkninger.

I direktivets artikkel 13.1 fremgår det at dersom Kommisjonen blir kjent med en alvorlig risiko som visse produkter representerer for forbrukernes helse og sikkerhet i ulike medlemsstater, kan den etter å ha rådspurt medlemsstatene fatte et vedtak på bakgrunn av resultatet av denne rådspørringen, dersom vilkårene i artikkel 13.1 bokstav a)-c) er oppfylt. I henhold til direktivets artikkel 13.2. fremgår det at vedtak det er vist til under artikkel 13.1 "skal gjelde for en periode på ikke mer enn ett år, og kan bekreftes, i henhold til samme fremgangsmåte, for tilleggsperioder på ikke mer enn ett år".

I medhold av artikkel 13.1 fattet Kommisjonen vedtak 2006/502/EF av 11. mai 2006 om å forby engangslightere som ikke er barnesikre og lightere med forvekslingsfare, såkalte "novelty" lightere. Kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare gjaldt opprinnelig frem til 11. mai 2007. Ved kommisjonsvedtak 2007/231/EF av 12. april 2007 ble kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare forlenget med ett år, og gjaldt frem til 11. mai 2008. Endringene er inntatt i kommisjonsvedtak 2006/502/EF artikkel 2 og 6.

Bakgrunnen for forlengelsen av kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare skyldes at vedtakets virkningstidspunkt ville gått ut før medlemslandene har implementert vedtaket. For at myndighetene skal kunne forebygge den risikoen lightere representerer når små barn leker med disse, måtte vedtaket forlenges. Forlengelsen henger også sammen med at den europeiske standardiseringsorganisasjonen CEN ennå ikke har forbedret barnesikringsstandarden EN:13869. Kommisjonens intensjon er at kommisjonsvedtaket er midlertidig i påvente av endringene i ovennevnte standard.

Merknader

Produktsikkerhetsdirektivet er gjennomført i norsk rett i lov av 11. juni 1976 nr. 79 om kontroll med produkter og forbrukertjenester (produktkontrollloven). I produktkontrollloven § 4, første ledd, bokstav e) fremgår det at "når det finnes påkrevet for å forebygge at et produkt medfører helseskade, kan det treffes vedtak om forbud mot produksjon, innførsel, omsetning og bruk av produkt". Denne bestemmelsen er benyttet som hjemmel til forskrift om krav til barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare. Forskriften ble sendt på alminnelig høring 15. mars 2007, med høringsfrist 1. mai 2007. Direktoratet mottok seks svar på høringen som ble vurdert og innarbeidet i forskriftsteksten. Forskrift om barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare ble fastsatt av Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap 21. juni 2007.

I forskriften er det ikke stilt opp noen tidsbegrensning, slik det er gjort i kommisjonsvedtaket. Bakgrunnen er at forskriften i første omgang er tenkt opphevet den dagen det ikke lenger er behov for kommisjonsvedtaket. Det er derfor ikke behov for å gjøre endringer i forskriften, som følge av vedtaket om forlengelse.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 D 0322 Kommisjonsvedtak 2008/322/EF av 18.april 2008 om forlengelse av krav til barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare (vedlegg II kap XIX JDgr3)

Sammendrag av innhold

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/95/EF av 3. desember 2001 om alminnelig produktsikkerhet (produktsikkerhetsdirektivet) er et horisontalt rammedirektiv, som regulerer sikkerheten ved forbrukerprodukter i EØS-området. Direktivet trådte i kraft 15. januar 2004. Direktivets målsetting er at forbrukerprodukter som er gjort tilgjengelig i EØS-markedet, skal være sikre mot helseskadelige virkninger.

I direktivets artikkel 13.1 fremgår det at dersom Kommisjonen blir kjent med en alvorlig risiko som visse produkter representerer for brukernes helse og sikkerhet i ulike medlemsstater, kan den etter å ha rådspurt medlemsstatene fatte et vedtak på bakgrunn av resultatet av denne rådspørringen, dersom vilkårene i artikkel 13.1 bokstav a)-c) er oppfylt. I henhold til direktivets artikkel 13.2. fremgår det at vedtak det er vist til under artikkel 13.1 "skal gjelde for en periode på ikke mer enn ett år, og kan bekreftes, i henhold til samme fremgangsmåte, for tilleggsperioder på ikke mer enn ett år".

I medhold av artikkel 13.1 fattet Kommisjonen vedtak 2006/502/EF av 11. mai 2006 om å forby engangslightere som ikke er barnesikre og lightere med forvekslingsfare, såkalte "novelty" lightere. Kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare gjaldt opprinnelig frem til 11. mai 2007. Kommisjonens intensjon er at kommisjonsvedtak 2006/502/EF er midlertidig i påvente av Den Europeiske Standardiseringsorganisasjonens (CEN) sitt arbeid med endringer i barnesikringsstandarden EN:13869. Ved kommisjonsvedtak 2007/231/EF av 12. april 2007 ble kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare forlenget med ett år, og gjaldt frem til 11. mai 2008.

Ved kommisjonsvedtak 2008/322/EF av 18. april 2008 er kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare forlenget med ytterligere ett år og gjelder frem til 11. mai 2009. Dette er gjort ved en endring i kommisjonsvedtak 2006/502/EF artikkel 6 punkt 2.

Bakgrunnen for forlengelsen er i henhold til kommisjonsvedtak 2008/322/EF de erfaringer som hittil er gjort, og de fremskritt som er gjort for å finne en alternativ løsning av spørsmålet vedrørende barnesikring av lightere. Forlengelsen henger følgelig sammen med at den europeiske standardiseringsorganisasjonen CEN ennå ikke har forbedret barnesikringsstandarden EN:13869.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0298 Kommisjonsvedtak 2009/298/EF av 26. mars 2009 om forlengelse av vedtak 2006/502/EF om krav til barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare (vedlegg II kap XIX JD gr3)

Sammendrag av innhold

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/95/EF av 3. desember 2001 om alminnelig produktsikkerhet (produktsikkerhetsdirektivet) er et horisontalt rammedirektiv, som regulerer sikkerheten ved forbrukerprodukter i EØS-området. Direktivet trådte i kraft 15. januar 2004. Direktivets målsetting er at forbrukerprodukter som er gjort tilgjengelig i EØS-markedet, skal være sikre mot helseskadelige virkninger. I direktivets artikkel 13 nr. 1 fremgår det at dersom Kommisjonen blir kjent med en alvorlig risiko som visse produkter representerer for forbrukernes helse og sikkerhet i ulike medlemsstater, kan den etter å ha rådspurt medlemsstatene fatte et vedtak på bakgrunn av resultatet av denne rådspørringen, dersom vilkårene i artikkel 13.1 bokstav a til c er oppfylt.

I henhold til direktivets artikkel 13 nr. 2, fremgår det at vedtak det er vist til under artikkel 13.1 "skal gjelde for en periode på ikke mer enn ett år, og kan bekreftes, i henhold til samme fremgangsmåte, for tilleggsperioder på ikke mer enn ett år". I medhold av artikkel 13.1 fattet Kommisjonen vedtak 2006/502/EF av 11. mai 2006 om å forby engangslightere som ikke er barnesikre og lightere med forvekslingsfare, såkalte "novelty" lightere. Kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare gjaldt opprinnelig frem til 11. mai 2007. Kommisjonens intensjon er at kommisjonsvedtak 2006/502/EF er midlertidig, i påvente av Den Europeiske Standardiseringsorganisasjonens (CEN) sitt arbeid med endringer i barnesikringsstandarden EN:13869. Ved kommisjonsvedtak 2007/231/EF av 12. april 2007 ble kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare forlenget med ett år, og gjaldt frem til 11. mai 2008. Ved kommisjonsvedtak 2008/322/EF av 18. april 2008 ble kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare forlenget med ytterligere ett år, og gjaldt frem til 11. mai 2009. Ved kommisjonsvedtak 2009/298/EF av 26. mars 2009 ble kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare forlenget med ytterligere ett år og gjaldt frem til 11. mai 2010. Årsaken til forlengelsen er at den europeiske standardiseringsorganisasjonen CEN fortsatt ikke har forbedret barnesikringsstandarden EN:13869, slik som forutsatt.

Merknader

Produktsikkerhetsdirektivet er gjennomført i norsk rett i lov 11. juni 1976 nr. 79 om kontroll med produkter og forbrukertjenester (produktkontrollloven). I produktkontrollloven § 4 første ledd bokstav e) fremgår det at når det finnes påkrevet for å forebygge at et produkt medfører helseskade, kan det treffes vedtak om "forbud mot produksjon, innførsel, omsetning og bruk av produkt". Denne bestemmelsen er benyttet som hjemmel til forskrift 21. juni 2007 nr. 687 om krav til barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare. I forskriften er det ikke stilt opp noen tidsbegrensning, slik det er gjort i kommisjonsvedtaket. Bakgrunnen er at forskriften i første omgang er tenkt opphevet den dagen det ikke lenger er behov for kommisjonsvedtaket. Kommisjonsvedtak 2009/298/EF om forlengelse av kommisjonsvedtak 2006/502/EF med krav til lightere, nødvendiggjør derfor ikke endringer i norsk regelverk på det nåværende tidspunkt.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 D 0157 Kommisjonsvedtak 2010/157/EF av 12. mars 2010 om forlengelse av krav til barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare (vedlegg II kap XIX JD gr3)

Sammendrag av innhold

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/95/EF av 3. desember 2001 om alminnelig produktsikkerhet (produktsikkerhetsdirektivet) er et horisontalt rammedirektiv, som regulerer sikkerheten ved forbrukerprodukter i EØS-området. Direktivet trådte i kraft 15. januar 2004. Direktivets målsetting er at forbrukerprodukter som er gjort tilgjengelig i EØS-markedet skal være sikre mot helseskadelige virkninger. I direktivets artikkel 13 nr. 1 fremgår det at dersom Kommisjonen blir kjent med en alvorlig risiko som visse produkter representerer for forbrukernes helse og sikkerhet i ulike medlemsstater, kan den etter å ha rådspurt medlemsstatene fatte et vedtak på bakgrunn av resultatet av denne rådspørringen, dersom vilkårene i artikkel 13 nr. 1 bokstav a)-c) er oppfylt.

I henhold til direktivets artikkel 13 nr. 2 fremgår det at vedtak det er vist til under artikkel 13 nr.1 "skal gjelde for en periode på ikke mer enn ett år, og kan bekreftes, i henhold til samme fremgangsmåte, for tilleggsperioder på ikke mer enn ett år".

I medhold av artikkel 13 nr.1 fattet Kommisjonen vedtak 2006/502/EF av 11. mai 2006 om å forby engangslightere som ikke er barnesikre og lightere med forvekslingsfare, såkalte "novelty" lightere. Kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare gjaldt opprinnelig frem til 11. mai 2007. Kommisjonens intensjon er at kommisjonsvedtak 2006/502/EF er midlertidig i påvente av Den Europeiske Standardiseringsorganisasjonens (CEN) sitt arbeid med endringer i barnesikringsstandarden EN:13869.

Ved kommisjonsvedtak 2007/231/EF av 12. april 2007 ble kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare forlenget med ett år, og gjaldt frem til 11. mai 2008.

Ved kommisjonsvedtak 2008/322/EF av 18. april 2008 ble kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare forlenget med ytterligere ett år, og gjaldt frem til 11. mai 2009.

Ved kommisjonsvedtak 2009/298/EF av 26. mars 2009 ble kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare forlenget med ytterligere ett år og gjaldt frem til 11. mai 2010.

Ved kommisjonsvedtak 2010/157/EF av 12. mars 2010 ble kravet til barnesikring av lightere og forbudet mot lightere med forvekslingsfare forlenget med ytterligere ett år og gjelder frem til 11. mai 2011.

Forlengelsen henger sammen med at den europeiske standardiseringsorganisasjonen CEN ennå ikke har forbedret barnesikringsstandarden EN:13869.

Merknader

Produktsikkerhetsdirektivet er gjennomført i norsk rett i lov av 11. juni 1976 nr. 79 om kontroll med produkter og forbrukertjenester (produktkontrollloven). I produktkontrollloven § 4, første ledd, bokstav e), fremgår det at "når det finnes påkrevet for å forebygge at et produkt medfører helseskade, kan det treffes vedtak om forbud mot produksjon, innførsel, omsetning og bruk av produkt". Denne bestemmelsen er benyttet som hjemmel til forskrift 21. juni 2007 nr.79 om krav til barnesikring av lightere og forbud mot lightere med forvekslingsfare. I forskriften er det ikke stilt opp noen tidsbegrensning, slik det er gjort i kommisjonsvedtaket. Bakgrunnen er at forskriften i første omgang er tenkt opphevet den dagen det ikke lenger er behov for kommisjonsvedtaket. Kommisjonsvedtak 2010/157/EF om forlengelse av kommisjonsvedtak 2006/502/EF med krav til lightere, nødvendiggjør derfor ikke endringer i norsk regelverk på det nåværende tidspunkt.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet,

Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsaken EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XIII Transport

Kapittel II Veitransport

32010 D 0187 Kommisjonsbeslutning 2010/187/EU av 25. mars 2010 om medlemsstatenes adgang til å vedta visse unntak i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/68/EF for innlands veitransport av farlig gods (vedlegg XIII kap II JD gr3)

Sammendrag av innhold

Direktiv 2008/68/EF av 24. september 2008 om innenlands transport av farlig gods artikkel 6 (2) og artikkel 6 (4), gir medlemsstatene anledning til å melde inn nærmere bestemte unntak fra direktivet. Direktiv 2008/68/EF vedlegg I del I.3, vedlegg II, avsnitt II.3 og vedlegg III, avsnitt III.3 inneholder lister over slike nasjonale unntak. Disse listene skal etter kommisjonsbeslutningen oppdateres for å inkludere nye nasjonale unntak. For enkelhets skyld erstattes de aktuelle kapitlene i sin helhet, og direktiv 2008/68/EF endres i samsvar med dette.

Medlemsstatene oppført i vedlegget til kommisjonsbeslutningen artikkel 1 har adgang til å gjennomføre unntakene på sitt territorium. Unntakene skal gjelde alle nasjonale transporter uavhengig av transportørs opprinnelsesland. I artikkel 2 er vedlegg I del I.3, vedlegg II, del II.3 og vedlegg III, del III.3 til direktiv 2008/68/EF endret i samsvar med vedlegget til kommisjonsbeslutning 2010/187/EF.

Merknader

Direktiv 2008/68/EF er gjennomført i forskrift 1. april 2009 nr. 384 om landtransport av farlig gods (landtransportforskriften). Kommisjonsbeslutningen er rettet til medlemsstatene og krever ingen endringer i forskriften.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsaken er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og Kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsaken EØS-relevant og akseptabel.

-LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32008 D 0650 Kommisjonsvedtak 2008/650/EF av 30. juli 2008 om endring av rådsdirektiv 82/894/EØF om melding om dyresykdommer innenfor Fellesskapet med henblikk på å ta opp disse sykdommene på listen over meldepliktige sykdommer og å slette porcin enteroviral encephalomyelitis fra denne listen. (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegg I og II til direktiv 82/894/EØF, som angår sykdommer som er meldepliktige i det europeiske ADNS-systemet. Vedlegg I lister opp de sykdommer som er meldepliktige, mens vedlegg II gir utfyllende opplysninger om hvilke tilleggsopplysninger som skal gis i forbindelse med primær- eller sekundærutbrudd av de ulike sykdommene.

Ved denne endringen er det en del nye sykdommer hos akvatiske dyr, listet opp i direktiv 2006/88/EF, som tas opp på listen. De nye er:

Epizootisk hematopoietisk nekrose, epizootisk ulcerativt syndrom, infeksjon forårsaket av *Bonamia exitiosa*, infeksjon forårsaket av *Bonamia ostreae*, infeksjon forårsaket av *Marteilia refringens*, infeksjon forårsaket av *Microcytos mackini*, infeksjon forårsaket av *Perkinsus marinus*, koi-herpesvirus sykdom, Taura-syndrom, hvitfleks sykdom og Yellowhead disease

I tillegg er det en sykdom hos landdyr som nå strykes fra listen over de sykdommer som er meldepliktige: Det er svinesykdommen ondartet smittsom griselammelse (Teschen disease - Porcine enterovirus disease). Strykningen er i samsvar med den oppdaterte listen i direktiv 92/119/EØF om generelle fellesskapstiltak for bekjempelse av visse dyresykdommer.

Merknader

Rettsakten medfører endring i hjemmelsfeltet i "forskrift 19. mars 1965 nr. 9941 om fortegnelse over sjukdommer som omfattes av matloven" og i "forskrift 17. juni 2008 nr. 819 om omsetning av akvakulturdyr og produkter av akvakulturdyr, forebygging og bekjempelse av smittsomme sykdommer hos akvatiske dyr".

I tillegg må Mattilsynets internasjonale melderutiner, over sykdommer som skal meldes i ADNS-systemet, oppdateres.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 L 0071 Rådsdirektiv 2008/71/EF av 15. juli 2008 om identifikasjon og registrering av svin (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten fastsetter minimumskrav til identifikasjon og registrering av svin. Rettsakten omfatter krav om at EØS-statenes myndigheter skal ha et sentralt register over driftsenheter med svin på sitt område. Rettsakten omfatter i tillegg bestemmelser om føring av register over svin på den enkelte driftsenhet, dokumentasjon i forbindelse med handel med svin og om merking av svin. Rettsakten

opphever direktiv 92/102/EF med endringer, som er tatt inn i EØS-avtalen vedlegg I kapittel I del 1.1. nr. 7. Rettsakten er nærmest identisk med det opphevede direktivet. I motsetning til det opphevede direktivet, omfatter rettsakten likevel ikke krav om at øremerker til svin skal godkjennes av myndighetene eller funksjonelle krav til øremerkene.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 3. september 2002 nr. 970 om merking, registrering og rapportering av dyr.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 L 0119 Rådsdirektiv 2008/119/EF av 18. desember 2008 om fastsettelse av minstekrav for beskyttelse av kalver (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler fastsettelse av minstekrav for velferd for kalver. Kalveoppdrett er en integrert del av storfeproduksjonen. Det er vitenskapelig dokumentert at kalver bør holdes i omgivelser som tilgodeser at de er flokkdyr. De bør derfor holdes gruppevis. Kalver bør, uansett om de oppstalles i grupper eller enkeltbokser, ha plass nok til å bevege seg og til å ha kontakt med andre kalver. De skal kunne ha normale bevegelser når de står eller ligger. Rettsakten inneholder krav til oppstalling, stell og føring av kalv.

Merknader

Innholdet i rettsakten er med unntak av noen få presiseringer, sammenfallende med bestemmelsene i den norske forskriften 22. april 2004 nr. 665 om hold av storfe. Følgende punkter bør innarbeides mer tydelig i den norske forskriften:

- Elektriske installasjoner skal være satt opp i overensstemmelse med gjeldende norske bestemmelser for å unngå at kalvene får elektrisk støt.
- Alle kalver under to ukers alder skal ha strø i bingen i tilstrekkelig mengde.

Rettsakten antas ikke å ha noen økonomiske og administrative konsekvenser for Mattilsynet og næringen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 R 0180 Kommisjonsforordning (EF) nr. 180/2008 av 28. februar 2008 om Fellesskapets referanselaboratorium for andre hestesykdommer enn afrikansk hestepest og om endring av vedlegg VII til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 882/2004 (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler oppnevning av Fellesskapets referanselaboratorium for andre hestesykdommer enn afrikansk hestepest. Kommisjonen har utpekt Agence Francaise de Sécurité Sanitaire des Aliments (AFSSA), 94700 Maisons-Alfort, Frankrike, som Fellesskapets referanselaboratorium for

andre hestesykdommer enn afrikansk hestepest. AFSSA er oppnevnt i en femårsperiode fra 1. juli 2008 til 30. juni 2013. Laboratoriet tas inn på listen i vedlegg VII til forordning (EF) nr. 882/2004 (kontrollforordningen), hvor alle Fellesskapets referanselaboratorier for næringsmidler, fôr, dyrehelse og dyrevelferd fremgår. Kontrollforordningen fastsetter de generelle pliktene et referanselaboratorium har. Forordning (EF) nr. 180/2008 fastsetter i tillegg spesielle plikter for referanselaboratoriet for andre hestesykdommer enn afrikansk hestepest, som utfyller pliktene som følger av kontrollforordningen.

Merknader

Rettsakten krever endring av forskriften som gjennomfører kontrollforordningen. Alle EØS-land har etter kontrollforordningen artikkel 33 plikt til å oppnevne nasjonale referanselaboratorier som tilsvarer Fellesskapets referanselaboratorier. Mattilsynet må derfor oppnevne et nasjonalt referanselaboratorium for andre hestesykdommer enn afrikansk hestepest. Oppnevning av nasjonale referanselaboratorier i Norge gjøres vanligvis ved at Mattilsynet inngår en avtale med aktuelt laboratorium. Som hovedregel velges laboratorier ved kunnskapsinstitusjoner som Mattilsynet har forvaltningsstøtteavtale med. Referanselaboratoriet får sine budsjetter direkte over statsbudsjettet, og ikke fra Mattilsynet.

For private aktører vil rettsakten ikke ha noen direkte administrative eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Mattilsynet har ikke forelagt rettsakten for noen private aktører for tidlig høring. Grunnen til det er at den ikke vil ha noen direkte administrative eller økonomiske konsekvenser for disse.

32008 R 0584 Kommisjonsforordning (EF) nr. 584/2008 av 20. juni 2008 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2160/2003 vedrørende EF-mål for reduksjon av forekomsten av Salmonella enteritidis og Salmonella typhimurium i kalkuner (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten angir fellesskapsmål for reduksjon av Salmonella enteritidis og Salmonella typhimurium i kalkuner. Det er mål om å redusere forekomst av Salmonella enteritidis og Salmonella typhimurium i flokker av slaktekalkuner og voksne avlskalkuner til 1% eller mindre innen 31. desember 2012. Krav til testing for å undersøke om målene er nådd fremgår av vedlegget til forordningen. Forordningen endrer også vedlegg til forordning (EF) nr. 646/2007 med hensyn til to punkter om krav til testing for prevalens av de samme Salmonella-typene i slaktefjørfe (høns).

Merknader

Rettsakten er hjemlet i forordning (EF) nr. 2160/2003. Det vil være hensiktsmessig å implementere forordningen ved henvisning i forskrift 23. desember 2005 nr. 1703 som gjennomfører forordning (EF) nr. 2160/2003 dersom egen paragraf om implementeringsforordninger opprettes.

Norsk salmonellakontrollprogram er utarbeidet på bakgrunn av krav i forordning (EF) nr. 2160/2003 som danner grunnlag for den nye rettsakten, samt andre etterfølgende rettsakter som setter fellesskapsmål for reduksjon av Salmonella i forskjellige typer av fjørfe. Det nasjonale kontrollprogrammet er utpenslet i forskrift 8. juni 2008 nr. 603 om kontroll med Salmonella i fjørfe, fjørfefôr, fjørfekjøtt og egg og instruks av 29. juni 2007 med samme tittel.

Rettsakten krever endring i forskrift 8. juni 2008 nr. 603 om kontroll med Salmonella i fjørfe, fjørfefôr, fjørfekjøtt og egg og instruks av 29. juni 2007. Da norsk salmonellakontrollprogram dekker flere typer av fjørfe tidligere enn EUs regelverk har påkrevd, illustreres rettsaktens innhold ved å vise til de endringene som må gjøres i den norske forskriften og instruks.

Implementering av rettsakten krever en endring av kravet i forskriften til prøvetaking av kalkuner som skal til slakt fra 10-19 dager før slakt til tre uker før kalkunene er flyttet til slakteriet (samt gjentatt prøve dersom disse ikke slaktes innen seks uker etter prøvetakingen). Mattilsynet må begynne å prøveta voksne avlskalkuner en gang i året, samt alle flokker der Salmonellatypene er oppdaget, noe som krever endring i instruksen. Det må tilføyes en spesifisering om at sokkeprøver kun må tas innendørs ved prøvetaking av frittgående kalkuner og at hver sokkeprøve skal dekke ca. 50% av fjørfehuset. Det er nødvendig å tilføye krav om at prøvene skal legges i pose eller beholder som merkes. Prøvene må sendes til laboratoriet i løpet av 24 timer i motsetning til dagens krav i norsk forskrift om 3 dager. Der ISO-standarder gjelder for forberedelse av fecesprøver, skal disse brukes istedenfor reglene i forordningen. Det er krav om at et isolat fra hver positiv prøve skal serotypes og at en salmonellastamme per hus per år skal lagres.

Administrative konsekvenser av rettsakten er: endring i ovennevnte forskrift og instruks, samt økt tilsyn av voksne avlskalkuner (en gang i året) og flokker der salmonella er oppdaget. Det antas ikke å få særlige økonomiske konsekvenser for næringen. Det vil måtte tas en ekstra prøve før slakt av kalkuner, dersom disse ikke er slaktet innen seks uker etter at de ble testet før flytting til slakteriet. Dette vil imidlertid ikke få stor praktisk betydning. Den økte testingen fra Mattilsynet kan medføre noen kostnader for tilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 R 0933 Kommisjonsforordning (EF) nr. 933/2008 av 23. september 2008 om endring av vedlegget til forordning (EF) nr. 21/2004 når det gjelder identifikasjonsmidlene til dyr og innholdet i transportdokumentene (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegget til forordning (EF) nr. 21/2004 mht. identifikasjonsmidler som kan brukes på småfe og innholdet i transportdokumentet som skal følge med småfe ved innenlands forflytning. De viktigste endringene er at:

1. Det åpnes for at myndighetene kan godkjenne et bredere spekter av elektroniske identifikasjonsmidler til småfe (elektronisk merke på kodebeinet og injiserbar transponder, i tillegg til elektronisk øremerke og vombolus). De nye identifikasjonsmidlene vil bare kunne godkjennes for innenlands bruk, ikke på dyr som er beregnet for samhandel.

2. Kravet om at dyr som blir født etter 31.12.2009 skal merkes/identifiseres både visuelt og elektronisk tydeliggjøres; kombinasjoner av visuelle og elektroniske identifikasjonsmidler som i prinsippet vil være mulige/tillatte listes opp.

3. Datoen for når det skal være obligatorisk å oppgi dyrenes individnummer i transportdokumentet utsettes fra 31.12.2009 til 01.01.2011. I tillegg fastsettes særskilte overgangsordninger for dyr som er født før 31.12.2009.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 30. november 2005 nr. 1356 om merking, registrering og rapportering av småfe.

Fordelen med injiserbare transpondere er at de kan brukes på helt unge dyr, men det er fortsatt usikkert hvor på dyret det er hensiktsmessig å plassere dem. Injiseringen krever veterinærkompetanse. Det er risiko for at transponderne migrerer og at de ikke gjenfinnes ved slaktning, slik at de kan komme inn i matvare-/fôrkjeden. Merker på kodebeinet er en

identifikasjonsmiddeltype som i dag bare er egnet til bruk på voksne dyr, hvis kodebein er fullt utvikst. Siden kravet er at dyrene skal være merket innen de er 6 måneder gamle, er det dermed vanskelig å basere seg på bruk av denne identifikasjonsmiddeltypen. Merkene er enkle å sette på dyrene, men det er samtidig risiko for at de vil gå tapt/bli ødelagt hvis dyrene holdes under ekstensive driftsforhold (røft terreng/utmarksbeite). Merker på kodebeinet er først og fremst aktuelle til bruk på mjølkegeiter. At det nå åpnes for å godkjenne identifikasjonsmidlene til bruk i f.eks. utviklings- og pilotprosjekter, vil gjøre det mulig å høste ytterligere erfaring med bruken av dem/forbedre metodene.

Det er uvisst i hvilken grad norske dyreholdere vil ha behov/interesse for å merke dyrene med injiserbare transpondere/elektroniske merker på kodebeinet. Identifikasjons-midlene vil først kunne tas i bruk etter at de er godkjent av Mattilsynet. Det er produsent eller importør av identifikasjonsmiddelet som har ansvaret for å søke om godkjenning jf. forskrift 23. april 2008 nr. 395 om krav til identifikator, avleser og prøvingslaboratorium i forbindelse med elektronisk identifikasjon av småfe. Mattilsynets kostnader ved søknadsbehandlingen tenkes dekket inn ved gebyr.

Elektronisk merking av småfe ble obligatorisk i EU fra 31.12.2009, mens kravet gjøres gjeldende fullt ut i Norge fra 31.12.2011, noe som sammenfaller med den nye datoen for når det skal være obligatorisk å oppgi dyrenes individnummer i transportdokumentet. Det første året etterpå er det trolig at en stor andel av dyrene som er født før denne datoen kun vil være merket visuelt og at en vil ha en situasjon der visuelt og elektronisk merkede dyr skal transporteres/håndteres sammen. Etter hvert som gamle dyr blir slaktet ut, vil andelen dyr som kun er merket visuelt bli stadig mindre. Individnumrene til dyr som kun er merket visuelt kan bare registreres manuelt, hvilket er arbeidskrevende. At datoen for når det skal være obligatorisk å oppgi dyrenes individnummer i transportdokumentet nå utsettes til den datoen kravet gjøres gjeldende i Norge, innebærer således redusert arbeidsbyrde for dyreholderne.

Sakkyndige instansers merknader

Et tidligere utkast (SANCO/10005/2008 - Rev 1), som ble behandlet i arbeidsgruppemøte den 4.4.2008, og som innholdsmessig er nokså likt den vedtatte rettsakten, har vært forelagt Animalia, Kjøtt- og fjørfebransjens landsforbund (KLF), Norges Bondelag, Norsk bonde- og småbrukarlag, Norsk Sau og Geit og Nortura BA til uttalelse. Det kom bare inn svar fra KLF, som stilte seg positive til å utsette kravet om individnummer i transportdokumentet til 01.01.2011.

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 R 0956 Kommisjonsforordning (EF) nr. 956/2008 av 29. september 2008 om endring av vedlegg IV til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 angående forebygging av, kontroll med og bekjempelse av overførbare spongiforme encefalopatier (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer TSE-forordningen vedlegg IV som omhandler fôr. Det åpnes opp for å tillate fôring av unge drøvtyggere med fiskemel og produkter utvunnet av slike proteiner. Bruken av fiskeproteiner er foreslått begrenset til melkeerstatninger brukt før avvenning. Bakgrunnen for endringen er åpningen som ligger i TSE-forordningen artikkel 7(3): "Kommisjonen kan(...), på grunnlag av en vitenskapelig vurdering av fôrbehovet til unge drøvtyggere (...) tillate bruk av proteiner fra fisk i fôr til unge drøvtyggere." Hovedartiklene i TSE-forordningen begrenser hvilke endringer som kan gjennomføres i vedleggene. Endringene som nå er foreslått, er en konsekvens av EFSA's rapport av 24. januar 2007 om risiko for TSE ved fôring av drøvtyggere med fiskemel. Denne rettsakten endrer også krav til eksport av bearbeidet animalsk protein. Innen EØS er det tillatt å benytte bearbeidede proteiner fra drøvtyggere i kjæledyrfôr. For å skape ensartet praksis, foreslås det å tillate eksport ut av EØS av slike proteiner på gitte vilkår: Fôret skal være hermetisert, behandlet og merket i henhold til kravene i forskrift 27. oktober 2007 nr. 1254 om animalske biprodukter som ikke er beregnet på konsum.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 29. mars 2007 nr. 511 om forbud mot bruk av animalske proteiner i fôr til produksjonsdyr. Det er i høring datert 11.07.08 foreslått ny §6 for å klargjøre at det i utgangspunktet er forbudt å eksportere bearbeidede animalske proteiner fra drøvtyggere, men at det gjøres unntak for kjæledyrfôr.

Vedlegget i TSE-forordningen som omhandler fôr gjennomføres med norske tilpasninger i forskrift 29. mars 2007 nr. 511 om forbud mot bruk av animalske proteiner i fôr til produksjonsdyr.

Åpningen for eksport av kjæledyrfôr til tredjeland kan medføre en økonomisk gevinst for aktuelle eksportører.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 L 0157 Rådskdirektiv 2009/157/EF av 30. november 2009 om renrasede avlsdyr av storfe (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten har til hensikt å bedre betingelsene for samhandel med reinrasa avlsdyr av storfe, slik at samhandel med storfeavlsdyr kan bli mer effektiv og ensartet enn i dag.

Direktivet definerer reinrasa avlsdyr av storfe til også å omfatte bøffler med foreldre og besteforeldre som er stambokførte dyr eller dyret selv enten er stambokført eller kvalifisert til å bli det etter gjeldende regler. Videre defineres stambok til å være en bok, register, kartotek eller database over reinrasa avlsdyr. Ethvert reinrasa avlsdyr av enhver storferase kan føres inn i stamboka for rasen på bakgrunn av sin avstamning.

Medlemsstatene skal sørge for at følgende ikke forbyr, begrenses eller hindres av avlstekniske årsaker:

- Samhandel med reinrasa avlsdyr av storfe, samhandel med sæd, egg og embryo av reinrasa avlsdyr av storfe og samhandel med reinrasa avlsokser av storfe til bruk i kunstig sædoverføring. Dette er en presisering av gjeldende regelverk.
- Offentlig godkjente avlsorganisasjoner eller -institusjoner i en medlemsstat skal ikke forhindre at reinrasa avlsdyr av storfe fra andre medlemsstater stambokføres i den førstnevnte staten når de tilfredsstiller kravene til stambokføring. Medlemsstatene skal opprette og vedlikeholde liste over offentlig godkjente institusjoner/organisasjoner som fører stambøker for reinrasa avlsdyr av storfe, og listen skal gjøres kjent for medlemsstatene og for allmennheten.
- Medlemsstatene kan kreve at reinrasa avlsdyr av storfe, og sæd, egg og embryo fra slike dyr, følges av et spesielt avstammingssertifikat ved samhandel. Sertifikatet skal særlig inneholde opplysninger om avlsmessige egenskaper.

Følgende skal fastsettes i samsvar med vedtak i Den faste komité for husdyravl: Metoder for individbedømmelse og for å fastsette dyras avlsverdi, kriterier for å godkjenne avlsorganisasjoner/institusjoner, kriterier for å etablere stambøker, kriterier for at dyr skal kunne stambokføres og egenskaper som skal oppgis på avstammingssertifikatet.

Direktivet opphever rådskdirektiv 77/504/EØF med senere endringer.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 13. januar 1999 nr. 68 om godkjente (reinavl) avlsdyr av storfe. I denne forskriften er i hovedsak bestemmelsene i rådskdirektiv 77/504/EØF med endringsrettsakter, som nå oppheves, implementert. Det er ikke særlig mange nye bestemmelser, men stort sett

presiseringer av dagens regelverk. Storfeavlsforskriften vil endres i samsvar med de nye bestemmelsene.

Mattilsynet vil gjennomgå og ajourføre listen over avlsorganisasjoner/-institusjoner som er offentlig godkjent for å opprette og føre stambøker for storfe. Listen skal gjøres tilgjengelig for Kommisjonen og for allmennheten ved at lenke til listen legges ut på Mattilsynets hjemmeside, og Kommisjonen varsles om dette. Utformingen av listen går fram av direktiv 2009/712/EF, vedlegg 2, og dette direktivet implementeres som en gjennomføringsrettsakt for direktiv 2008/73/EF. Listen må også ses i sammenheng med registreringer i MATS, Mattilsynets elektroniske tilsynssystem.

Direktiv 2009/157/EF vil ikke medføre merarbeid for Mattilsynet, da alt arbeid med listeføringen følger av de to ovenfor nevnte direktivene. Det vil heller ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for de godkjente storfeavlsorganisasjonene. De vil imidlertid ha stor nytte av lett tilgjengelig informasjon om tilsvarende organisasjoner i EØS-statene. Likeså ved at regelverket ved samhandel med reinrasa avlsdyr av storfe og sæd, egg og embryo fra disse blir enklere og mer ensartet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0129 Kommisjonsforordning (EF) nr. 129/2009 av 13. februar 2009 om endring av forordning (EF) nr. 197/2006 i forhold til gyldigheten av overgangsbestemmelser for tidligere næringsmidler (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten forlenger gyldigheten til forordning (EF) nr. 197/2006. Forordning (EF) nr. 197/2006 åpner for at medlemsstatene som en overgangsordning kan gi unntak fra kravene i biproduktsforordningen (EF) nr. 1774/2002 til behandling av tidligere næringsmidler (matavfall fra butikker), slik at disse kan deponeres eller behandles på en alternativ måte forutsatt at de ikke består av rått materiale. Forordningen (EF) nr. 197/2006 hadde opprinnelig gyldighet frem til 31. juli 2007. Gyldigheten har siden blitt forlenget, og forordning (EF) nr. 129/2009 forlenger gyldigheten ytterligere frem til 31. juli 2011.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 27. oktober 2007 nr. 1254 om animalske biprodukter som ikke er beregnet på konsum, hvor forordning (EF) nr. 197/2006 er implementert. I Norge har vi valgt ikke å bruke denne unntaksmuligheten for deponering, da dette ikke er tillatt i henhold til miljøregelverket, jf. avfallsforskriftens forbud mot deponering av våtorganisk avfall. Unntaket benyttes derfor ikke i praksis. Forordning (EF) nr. 129/2009 får følgelig begrensede administrative og økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0163 Kommisjonsforordning (EF) nr. 163/2009 av 26. februar 2009 om endring av vedlegg IV til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001 om fastsettelse av regler for å forebygge, bekjempe og utrydde visse overførbare spongiforme encefalopatii (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegg IV til forordningen om overførbare spongiforme encefalopatii (TSE-forordningen). Vedlegget lister opp unntak fra forbudet mot å fôre dyr med animalske proteiner. I dag godtas det at rotfrukter som er forurensset med benfragmenter fra miljøet kan benyttes som fôr til produksjonsdyr. Dette unntaket utvides nå til å gjelde alle planter da nye tester oftere gir positive funn og da det er umulig å unngå slik miljøforurensing fra for eksempel fugler og smågnagere. Det stilles krav om at mengden benfragmenter skal være ubetydelig, og at det foretas en risikovurdering for blant annet å finne ut hvor proteinet kommer fra. I tilknytning til rettsakten har Kommisjonen utarbeidet retningslinjer for hva en slik risikovurdering bør omfatte.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 29. mars 2007 nr. 511 om forbud mot bruk av animalske proteiner i fôr til produksjonsdyr siden det fra før er valgt å ta inn TSE-forordningens vedlegg IV i denne forskriften.

I Norge tas det prøver i henhold til internasjonale avtaler og det har ikke vært funn av benfragmenter i plantefôr. Rettsakten utvider hva slags typer plantefôr som kan være forurensset med benfragmenter, men dette medfører ingen nye krav til produsenter og laboratorier.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0213 Kommisjonsforordning (EF) nr. 213/2009 av 18. mars 2009 om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2160/2003 og forordning (EF) nr. 1003/2005 om kontroll med og testing av Salmonella i avlsflokker av høns (Gallus gallus) og kalkun (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler en endring av zoonoseforordningen (forordning (EF) nr. 2160/2003) og av forordning (EF) nr. 1003/2005. Endringen innebærer at de spesielle tiltak som iverksettes ved funn av Salmonella enteritidis eller Salmonella typhimurium i avlsflokker av høns (Gallus gallus) også skal gjelde for flokker av avlskalkun. Tiltakene er beskrevet i forordning (EF) nr. 2160/2003, vedlegg II, del C, pkt 3-5, og beskriver håndtering av egg, levende fjørfe og rugeegg ved funn av Salmonella enteritidis og Salmonella typhimurium. Denne endringen gjaldt fra 1. januar 2010.

Overvåkningsprogrammet for Salmonella hos avlsflokker av høns er revidert av Kommisjonen på bakgrunn av gjennomføringsproblemer og ny informasjon. På bakgrunn av dette er vedlegg til forordning (EF) nr. 1003/2005 erstattet med et nytt vedlegg. Rettsakten åpner for et alternativt prøvetakingsregime, fra å ta fem par svabersokker av voksne flokker av avlsfjørfe, som er dagens krav til å ta minst et par svabersokker og i tillegg en støvprøve. Svabersokkene skal da representere hele arealet i huset. Støvprøven skal innsamles fra mange steder i hele huset fra overflater med synlig støv. En eller flere fuktede tekstilsvabere med en størrelse på minst 900 cm². Svabersokkene og støvprøven skal sendes laboratoriet som separate prøver.

Videre presiseres det at tilsynsmyndighet skal ha en prosedyre som sikrer at positive prøver som tas ut av virksomheten, uten forsinkelse rapporteres til laboratoriet som analyserer prøvene. Det åpnes også for at tilsynsmyndigheten kan gi tillatelse til å ta prøver hver tredje uke i stedet for annenhver uke

dersom fellesskapsmålet er nådd minst to år på rad. Kravet i dagens rettsakt er hver andre uke. Denne endringen gjaldt i EU fra 1. april 2009.

Merknader

I Norge gjelder tiltakene ved funn av alle typer Salmonella. Krav til overvåkning av avlsdyr av kalkun er allerede inne i den norske Salmonellaforskriften, vedlegg 1. Rettsakten krever teknisk endring i

Forskrift 23.12.2005 nr. 1703 om gjennomføring av forordning (EF) nr. 2160/2003

Forskrift 11.05.2007 nr. 538 om gjennomføring av forordning (EF) nr. 1003/2005

Rettsakten krever materielle endringer i:

Forskrift 8. juni 2007 nr. 603 om kontroll med Salmonella i fjørfe, fjørfefôr, fjørfekjøtt og egg

Ifølge internasjonale undersøkelser er de to prøvetakingsmetodene vi kan velge mellom likeverdige når det gjelder å avdekke salmonella i prøven. Men i forhold til vår lave forekomst i Norge vil et par sokkeprøver kombinert med en støvprøve være bedre pga støvprøvens høye sensitivitet overfor lav forekomst av smitte. Prismessig vil alternativet med et par sokkeprøver kombinert med en støvprøve være noe billigere ved at det er mindre utgifter til prøvetakingsutstyr (sokker) samt mindre utgifter til tilbehør som destillert vann etc. og portoutgifter til innsending av prøver.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, som har representanter for Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0616 Kommisjonsforordning (EF) nr. 616/2009 av 13. juli 2009 om gjennomføring av rådsdirektiv 2005/94/EF med hensyn til godkjenning av fjørfeseksjoner og seksjoner av andre fugler i fangenskap når det gjelder aviær influensa, samt utfyllende forebyggende biosikkerhetstiltak i slike seksjoner (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordningen beskriver kriterier for godkjenning av seksjoner med hensyn til aviær influensa. Prinsippet ved seksjonering er beskrevet av OIE (Verdens dyrehelseorganisasjon) i Terrestrial Animal Health Code. I direktiv 2005/94/EF er seksjoner definert som "en eller flere besetning(er) med et felles system for smittebeskyttelse, med en subpopulasjon med en spesiell helsestatus med hensyn til aviær influensa basert på overvåkning, kontroll og tiltak for smittebeskyttelse". Hensikten med rettsakten er å heve statusen på dyrehelsen samt å kunne opprettholde handel med fjørfe, også i en AI-utbruddssituasjon. Hvorvidt det er ønskelig å søke om godkjenning som seksjon, er basert på frivillighet.

Rettsakten gir krav til godkjenning av seksjoner, krav til opprettholdelse av seksjoner, kriterier for midlertidig eller permanent tilbaketrekking av godkjenningen samt beskrivelse av krav til en internetbasert informasjonsside om status med hensyn til seksjoner. Rettsakten har også et vedlegg som gir mer detaljerte kriterier og krav til seksjoner. Det er blant annet krav om at det utnevnes en seksjonsansvarlig som er ansvarlig for hele seksjonen. Denne er blant annet ansvarlig for smittebeskyttelse og overvåkning, vaksinasjonsplaner, utvidet smittebeskyttelse, et system for tidlig varsling av sykdom samt internrevisjoner. Rettsakten pålegger også Mattilsynet betydelige oppgaver dersom noen søker om godkjenning som seksjon. Ved motstrid vil bestemmelsene i AI-direktivet gå foran bestemmelsene i denne rettsakten.

Merknader

EF-hjemmel er direktiv 2005/94/EF artikkel 3, artikkel 34(4) og artikkel 63(1). Rettsakten krever ny forskrift om krav til seksjoner.

Rettsakten vil ikke gi store fordeler for virksomhetene som ønsker å bli godkjent som seksjon, med mindre man driver eksportvirksomhet til tredjeland. Slik aktivitet foregår ikke i Norge i dag og Mattilsynet (MT) antar at antall virksomheter som vil søke om godkjenning vil være svært lite. Hvis prinsippet om seksjonering utvides og gjøres mer attraktivt i forbindelse med EU sin dyrehelsestrategi, kan situasjonen endres. Dersom deler av fjørfe-næringen ønsker å gjennomføre de omfattende tiltakene dette innebærer, vil det være en ressursmessig utfordring for MT å følge dette opp. Distriktskontorene i fjørfetette områder kan få problemer med å avse nok ressurser til å forvalte fjørferegulverket. Saksbehandling og oppfølging av seksjoner vil på kort sikt kreve ekstra ressurser eller budsjett og personellmessige omprioriteringer.

MT har den nødvendige faglige kompetanse til å forvalte en slik organisering i seksjoner av næringen. En slik ordning forutsetter en forskyvning av overvåkings- og kontrollansvaret og kostnadene fra det offentlige til privat sektor. Et annet viktig forhold er at det vil tvinge fram kompetanseheving og økt smittebeskyttelse generelt i næringen. Denne forordningen introduserer altså et helt nytt prinsipp i dyrehelseforvaltningen, men per i dag ser det ut til at forordningen vil ha begrensede konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, som har representanter for Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0759 Kommisjonsforordning (EF) nr. 759/2009 av 19. august 2009 om endring av vedlegget til rådsforordning (EF) nr. 21/2004 om innføring av et system for identifikasjon og registrering av sauer og geiter (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegget til forordning (EF) nr. 21/2004. Endringene gjelder:

1. Ommerking av småfe som opprinnelig var tenkt slaktet før de ble 12 måneder gamle og verken var beregnet på samhandel eller eksport til tredjestater.

Forordning (EF) nr. 21/2004 åpner for at medlemsstatene kan tillate at slike dyr kun merkes med ett godkjent visuelt øremerke ved fødsel. Hvis en likevel ønsker å beholde dyrene, samhandle med dem eller eksportere dem, åpner forordningen for at de kan merkes om. Tidligere har adgangen til å merke om dyrene vært betinget av at de befinner seg på driftsenheten hvor de er født. Det nye nå er at dyrene også kan merkes om hvis de oppholder seg på en annen driftsenhet. Dyrene skal merkes med ett godkjent visuelt identifikasjonsmiddel og ett godkjent elektronisk identifikasjonsmiddel som sikrer at de kan spores tilbake til driftsenheten hvor de er født.

2. Unntak fra kravet om at transportdokumenter skal inneholde dyrenes individuelle identifikasjonskoder.

Fra 1. januar 2011 er hovedregelen etter forordning (EF) nr. 21/2004 at transportdokument som skal følge med småfe som flyttes mellom driftsenheter i samme medlemsstat, skal inneholde dyrenes individuelle identifikasjonskoder. Nytt nå er at myndighetene i vedkommende medlemsstat kan tillate at dyr flyttes uten at transportdokumentet inneholder identifikasjonskodene, men at disse isteden blir registrert på mottakerstedet. Tillatelse kan gis dersom følgende betingelser overholdes:

a) Dyrene skal ikke transporteres med samme transportmiddel som dyr fra andre driftsenheter, med mindre dyrepartiene er fysisk atskilt fra hverandre.

b) Mottakerdriftsenheten skal være godkjent av vedkommende myndighet til å registrere dyrs individuelle identifikasjonskoder på vegne av dyreholder på avsenderdriftsenheten.

c) Det skal være etablert rutiner som sikrer at dyrenes individuelle identifikasjonskoder er registrert i registeret på avsenderdriftsenheten og at nødvendige opplysninger om flyttingen er gitt til vedkommende myndighet innen 48 timer etter avsendelse.

3. Fritak fra kravet om at sentral database skal inneholde resultat av dyretelling på driftsenhetene. Forordning (EF) nr. 21/2004 krever at den sentrale databasen i hver enkelt medlemsstat skal inneholde visse opplysninger om hver enkelt driftsenhet med småfe. En av disse opplysningene er resultatet av dyretelling som jevnlig skal foretas på driftsenheten. Nytt nå er at de medlemsstater som har sentrale databaser som inneholder identifikasjonskodene til hvert enkelt dyr som holdes på driftsenhetene, ikke lenger trenger å registrere resultat av disse dyretellingene i databasene sine.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 30. november 2005 om merking, registrering og rapportering av småfe.

Norge tillater at småfe som skal slaktes før de er 12 måneder gamle og verken er beregnet på samhandel eller eksport, kan merkes med ett godkjent visuelt øremerke ved fødsel. Det er nokså vanlig at dyreholderne benytter seg av muligheten til å vente med å sette på det andre godkjente merket til de vet hvilke dyr de vil sende til slakt og hvilke de vil beholde som livdyr. Behovet for å vente med påsetting av det andre godkjente merket oppstår først og fremst på driftsenhetene hvor dyrene er født. Det er ikke vanlig at dyr som kun merkes med ett godkjent øremerke ved fødsel flyttes til andre driftsenheter og at det der oppstår behov for å sette på det andre godkjente merket. At det nå åpnes for dette vil gi dyreholderne noe større fleksibilitet mht. å kunne "omdefinere" slaktedyr til livdyr, men behovet for å kunne gjøre det er antakelig ikke så stort.

At en fra 1. januar 2011 skal registrere dyrenes identifikasjonskoder i transportdokumentene, vil medføre merarbeid/-kostnader for dyreholderne. De som velger å ikke merke dyrene elektronisk, men kun visuelt, må da registrere kodene manuelt. De som velger å merke dyrene elektronisk må enten registrere kodene manuelt eller de må skaffe seg tilgang på elektronisk avlesnings- og databehandlingsutstyr slik at de kan registrere kodene elektronisk. Joint Research Centre (JRC) har nylig foretatt en økonomisk analyse hvor de har sammenliknet kostnadene ved alternative løsninger for innføring av elektronisk identifikasjon for fire ulike produksjonssystemer i EU. Analysen viser at avlesnings- og databehandlingsutstyr utgjør den største delen av kostnadene. Den viser også at den største andelen av kostnadene oppstår på driftsenhetene (gårdene). Det er særlig driftsenhetene der dyrene blir født som bærer kostnadene, mens innsparing av kostnader til avlesning av dyrenes identitet kan sees på markeder, oppsamlingssentraler og slakterier.

Det er ikke foretatt tilsvarende analyse her i landet, men trolig innebærer innføring av elektronisk identifikasjon en "skjev" fordeling av kostnader og gevinst også under norske forhold. Det kan være mye av forklaringen på at den norske småfæneringen er tilbakeholden, mens slakterinæringen er positiv til å innføre elektronisk identifikasjon. Analysen foretatt av JRC viser videre at driftsenhetenes kostnader kan reduseres betraktelig dersom avlesningen av elektronisk merkede dyr flyttes fra avsenderdriftsenhetene til et kritisk kontrollpunkt, f.eks. et slakteri. At det nå åpnes for at Mattilsynet kan tillate dette, kan bidra til å lette innføringen av elektronisk identifikasjon. Det er særlig dyreholdere som ikke driver omfattende livdyrsalg, men som hovedsakelig sender dyr til slakt, en slik ordning vil kunne slå positivt ut for. Dersom slakteriene kan påta seg å registrere dyrenes identifikasjonskoder for dem, vil dyreholderne kunne spare tid/arbeid til manuell registrering av kodene eller slippe å gå til anskaffelse av avlesnings- og databehandlingsutstyr. Slakterier som ønsker å kunne registrere dyrenes koder på vegne av sine leverandører må selvfølgelig ha nødvendig avlesnings-/databehandlingsutstyr. De må også organisere inntransporten av dyr til slakteriet slik at dyr som ikke er avlest på avsenderdriftsenhetene blir transportert fysisk atskilt fra andre dyr. Videre må de etablere en rutine for å gi dyreholder tilbakemelding om avlesningen, slik at han/hun kan registrere dyrenes koder i dyreholdjournalen sin innen 48 timer etter at dyrene ble sendt fra driftsenheten. Det må også etableres en rutine for å sende nødvendige opplysninger om forflytningen til Mattilsynet slik at disse kan registreres i Mattilsynets sentrale database (Husdyrregisteret) innen 48 timer etter at dyrene ble sendt fra driftsenheten. P.t. er det lagt til rette for at slakterier kan overføre data direkte til Husdyrregisteret (web-service). Hvordan ordningen praktisk kan gjennomføres, bør utredes nærmere dersom det viser seg å være interesse for å innføre den. Mattilsynets sentrale database inneholder i dag ikke identifikasjonskodene til dyrene som befinner seg på driftsenhetene. Forutsetningen for å kunne unnlate å registrere resultatene av dyretellingene på driftsenhetene er således ikke til stede. Dette vil først kunne bli aktuelt hvis en på sikt legger til rette for/krever at dyreholderne skal rapportere dyrenes identifikasjonskoder til databasen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0789 Kommisjonsforordning (EF) nr. 789/2009 av 28. august 2009 om endring av kommisjonsforordning (EF) nr. 1266/2007 (Bluetongue) vedrørende beskyttelse mot vektorangrep og minimumskrav til overvåkningsprogram for blåtunge (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

På grunn av utviklingen av blåtunge i Europa og stadig ny kunnskap på området, har det vært nødvendig å endre blåtungeforordningen (kommisjonsforordning (EF) nr. 1266/2007 av 26. oktober 2007) en rekke ganger. Nå var det igjen nødvendig med enkelte endringer, i tillegg til at det etter hvert har utviklet seg et behov for å utforme forordningen til å bli et mer oversiktlig og mindre komplisert dokument. Kommisjonen ønsket derfor i utgangspunktet å erstatte hele den gjeldende forordningen med en helt ny forordning. Av ulike årsaker begrenset Kommisjonen seg til å på nytt foreslå bare en endringsforordning.

Av viktige forhold som er endret nevnes:

- Det åpnes for en mindre ressurskrevende ordning når det gjelder overvåkingsprogrammene, spesielt med hensyn til overvåkingen i spesifiserte lavrisikoområder, altså et nærmere definert område der en kan vaksinere, men der det ikke finnes virussirkulasjon. Den serologiske/virologiske overvåkingen kan nå også gjennomføres ved testing av prøver som er innsamlet til andre formål, slik som prøver fra slakterier og fra tankmelk.
- Til alle bestemmelser hvor dyr skal være beskyttet mot vektorangrep, skal følgende tekst tilføyes: "beskyttet mot vektorangrep i en vektorsikkerbygning". Dette er i samsvar med de endringer som OIE (Verdens dyrehelseorganisasjon) har innført i dyrehelsekoden. Erfaring har vist at de krav som gjelder for å hindre vektorangrep, er vanskelige å gjennomføre. Oppfatningen er at dette likevel er mulig i virksomheter som karantenestasjoner og seminstasjoner. Beskyttelse mot vektor kan ikke skje bare med bruk av insekticider og repellenter. Det må minimum stilles krav om at dyrene er inne i en bygning hvor det er gjennomført tiltak for å hindre kontakt mellom dyr og vektor, spesielt en kombinasjon av fysiske og kjemiske hindringer. Fravær av vektor må verifiseres med innendørs vektorfeller.
- Det innføres unntak fra kravet til behandling av dyr og transportmidler med godkjente insekticider/repellenter i forbindelse med forflytning av dyr i transitt i spesifiserte lavrisikoområder, i sesongmessig vektorfrie områder og for vaksinerte dyr og dyr med gjennomgått infeksjon (i samsvar med vedlegg III, del A, punktene 5 - 6). Kravet om at dyr skal ha en hvileperiode på en kontrollpost og beskyttes mot vektor i vektorsikre bygninger, når dyr flyttes gjennom restriksjonsområder, gjelder først dersom perioden overstiger én dag. Dette er i samsvar med EFSA's uttalelse av 11. september 2008 om transitt, hvor det konkluderes med at risiko for å overføre blåtungesmitte i forbindelse med transitt er betydelig lavere i perioder/sesonger med lav smitterisiko, sammenlignet med andre perioder. I tillegg er oppfatningen at det ikke er smitterisiko dersom perioden som dyret er i transitt og utsatt for vektorangrep, er mindre enn en dag. Det anses at insekticid-/repellentmidler er effektive nok til å oppnå en sikkerhet som varer minst en dag. Dyr som flyttes gjennom spesifiserte lavrisikoområder, hvor det vaksineres og det ikke er virussirkulasjon, anses heller ikke å utsettes for noen smitterisiko.
- Det skal tilføyes tekst i sertifikatene som skal benyttes når dyr flyttes i henhold til reglene om overgangsordning som går fram av artikkel 9 a i BT-forordningen.

Merknader

Forordningen krever endring i forskrift av 30. april 2008 om kontroll med, overvåkning av bluetongue og restriksjoner på forflytning av dyr som er mottakelige for bluetongue.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 1156 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1156/2009 av 27. november 2009 om endring av kommisjonsforordning (EF) nr. 1266/2007 hva gjelder kriterier for unntak for visse dyr av mottakelige arter fra forflytningsforbudet i rådsdirektiv 2000/75/EF (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten gjelder forlengelse av forordning (EF) nr. 394/2008, som kun skulle gjelde ut 2008. Forordningen ble videreført for nok et år, til 31.12.2009, jf forordning (EF) nr. 1304/2008. Den blir nå forlenget for ytterligere et år, til 31.12.2010. Forordning (EF) nr. 394/2008 endret blåtungeforordningen (EF) nr. 1266/2007, slik at medlemslandene skal kunne stille tilleggskrav i forbindelse med innførsel av uvaksinerte dyr.

Bakgrunnen for å innføre ordningen i 2008 var at flere land hadde satt i verk ensidige tiltak, på grunn av at man påviste blåtunge ved testing av importerte dyr. Det felles regelverket skal i utgangspunktet ta høyde for at kun sikre dyr kan flyttes, men det viste seg at det likevel skjedde flytting av smittefarlige dyr, noe som ble oppfattet som svært uheldig. Kommisjonen skjerpet derfor regelverket nok en gang, for best mulig å hindre smittespredning ved forflytning av dyr. Det ble innført en ny midlertidig artikkel 9 a, som åpner for at medlemslandene, etter at en risikoanalyse er formidlet til Kommisjonen, kan stille krav om at ikke-vaksinerte dyr som innføres skal være under 90 dager, at dyrene siden fødsel skal være holdt i vektorbeskyttede bygninger og at dyrene skal være testet etter fastsatt regime.

Merknader

Norge er kvalifisert til å benytte disse tilleggskravene. Norge har tatt inn bestemmelsene nasjonalt (9.7.2008) slik at Norge kan beskytte seg mest mulig mot smitte fra dyr som flyttes. De nasjonale bestemmelsene ble også sendt på EØS-høring. Norge er med på Europakommisjonens liste over land som stiller tilleggskrav i samsvar med forordningen, jf Europakommisjonens hjemmeside under blåtunge, "transitional provisions", "table". Gyldigheten av den nasjonale forskriften må forlenges i samsvar med forordning (EF) nr. 1156/2009. Det krever endring i forskrift 30. april 2008 nr. 124 om kontroll med, overvåkning av bluetongue og restriksjoner på forflytning av dyr som er mottakelige for bluetongue. Da det ikke var noen endringer i de materielle kravene, ble endringsforskriften fastsatt uten høring i forbindelse med forlengelsen av forordningens gyldighetstid i fjor. Den nasjonale forskriften ble endret ved forskrift 16. desember 2008 nr. 1411. Samme fremgangsmåte vil bli benyttet også denne gangen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0976 Kommisjonsvedtak 2009/976/EU av 15. desember 2009 om endring av vedlegg D til rådsdirektiv 64/432/EØF hva gjelder diagnostiske tester for smittsom storfeleukose (vedlegg I kap I LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten gjelder diagnostiske tester for smittsom storfeleukose (EBL - enzootisk bovin leukose). Testing for EBL skal gjennomføres enten ved immundiffusjonsprøve på agar, eller ved enzymmerket antistoffprøve (ELISA). Antigenene som benyttes ved disse testene, skal standardiseres etter et standardserum. Det har hittil vært brukt E1-serum som standardserum i forbindelse med immundiffusjonsprøven, og E4-serum som standard ved ELISA-prøven. Veterinærinstituttet, Danmarks Tekniske Universitet har levert både E1 og E4, men Danmark har nå opplyst at de ikke lenger kan oppfylle sine forpliktelser med forsyning av standardserum. Det er imidlertid utviklet et nytt standardserum, E05, av OIEs (Verdens dyrehelseorganisasjons) referanselaboratorium for EBL i Tyskland, Friedrich-Loeffler-Institute, i samarbeid med laboratorier i Storbritannia og Polen. Dette serum er nå tilgjengelig fra Friedrich-Loeffler-Institute, og er inkludert som et akkreditert standardserum i OIEs diagnostiske manual (6. utgave, 2008). Rettsakten endrer direktiv 64/432/EØF (handelsdirektivet for storfe og svin), vedlegg D, kapittel II, slik at E1- og E4-serum blir erstattet med E05-serum som standardserum.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 25. mars 2002 nr. 305 om dyrehelsemessige betingelser for innførsel og utførsel av storfe (handelsforskriften for storfe), i vedlegg H, kapittel III, om laboratorietester.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32008 D 0815 Kommisjonsvedtak 2008/815/EF av 20.oktober 2008 om godkjenning av visse nasjonale programmer for overvåkning av salmonella hos slaktekylling (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten godkjenner de nasjonale overvåkningsprogrammer for bekjempelse av salmonella hos slaktekylling som medlemsstatene listet opp i rettsaktens vedlegg har lagt frem for Kommisjonen. Kommisjonen godkjenner de nasjonale overvåkningsprogrammene etter forordning (EF) nr. 2160/2003 (zoonoseforordningen) artikkel 6. Vedtak 2006/579/EF konstaterer at overvåkningsprogrammene i de landene som listes opp i rettsaktens vedlegg, oppfyller de relevante EU-veterinærbestemmelser og følgelig de krav som stilles i zoonoseforordningen.

Det følger av zoonoseforordningen artikkel 5 at medlemsstatene skal opprette nasjonale kontrollprogrammer for hver zoonose og hvert zoonotisk smittestoff oppført i zoonoseforordningens vedlegg I når Kommisjonen har fastsatt mål for reduksjonen av henholdsvis zoonose eller zoonotisk smittestoff i henhold til zoonoseforordningen artikkel 4. Forordning (EF) nr. 646/2006 fra 12. juni 2007 fastsetter et slikt felles mål for salmonella i slaktekylling. Målsettingen gjelder serotyper av vesentlig betydning for folkehelsen (S. Enteritidis, S. Typhimurium.).

Rettsakten bekrefter at godkjenning foreligger for de medlemsstater som er listet opp i rettsaktens vedlegg.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for endring i norsk regelverk, men tilsvarende krav om etablering og godkjenning av nasjonalt kontrollprogram gjelder for Norge. Salmonellakontrollprogram for slaktekylling er oversendt ESA i henhold til de prosedyrer som er beskrevet i zoonoseforordningens artikkel 6 for godkjenning. Rettsakten medfører ikke behov for endring av norsk regelverk, da det norske regelverket ikke er inkludert lister over land som har godkjente programmer.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 D 0908 Kommisjonsvedtak 2008/908/EF av 28. november 2008 om tillatelse til at visse medlemsstater reviderer sine årlige overvåkingsprogrammer for BSE (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten godkjenner visse medlemslands søknader om å få revidert sitt årlige overvåkingsprogram for kugalskap (BSE). TSE-forordningen lister opp kriteriene som må være oppfylt før et land kan få en slik godkjenning. Det er 15 EU-land som har fått sine program godkjent og dermed kan heve alderen på storfe som skal testes fra henholdsvis alle over 24 og 30 måneder for normalslakt og risikodyr, til alle over 48 måneder for begge kategorier. Bakgrunnen for endringen er EFSA-rapport av 17. juli 2008 hvor det fremgår at en slik heving av aldersgrensene vil medføre at under ett tilfelle av BSE mistes årlig innen EU15.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring. Rettsakten rettes mot de landene som har fått sitt BSE-program godkjent.

Norge vil ikke søke om revidert overvåkingsprogram nå, da vi allerede har unntak fra kravet om å teste samtlige normalslaktede storfe over 24 måneder, og kun tester 10 000 normalslakt årlig.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0247 Kommisjonsvedtak 2009/247/EF av 16. mars 2009 om endring av vedtak 2003/322/EF om fôring av visse arter åtselgugler i Bulgaria med kategori 1-materiale (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Skrotter av døde dyr inneholdende SRM (Spesifisert risikomateriale) er kategori 1-materiale som i hovedregel må bearbeides/destrueres i henhold til biproduktforordningen (forordning (EF) nr. 1774/2002). Kommisjonsvedtak 2003/322/EF gir imidlertid visse land tillatelse til å bruke slike skrotter som fôr til enkelte arter utryddelsestruede åtselgugler på visse vilkår.

Hellas, Spania, Frankrike, Italia, Kypros og Portugal har tidligere fått tillatelse til slik føring av åtsel fugler i henhold til vedtak 2003/322/EF. Nå får også Bulgaria tillatelse til å benytte seg av denne muligheten, og vedtak 2009/247/EF endrer kommisjonsvedtak 2003/322/EF for å åpne for dette.

Merknader

Rettsakten får ingen praktiske konsekvenser for Norge og krever ikke endring i norsk regelverk da den kun retter seg mot de aktuelle landene - dvs. Bulgaria, Hellas, Spania, Frankrike, Italia, Kypros og Portugal.

Rettsakten har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for Norge.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0437 Kommisjonsvedtak 2009/437/EF av 8. juni 2009 om endring av vedtak 2007/268/EF om gjennomføringen av overvåkingsprogrammer i medlemsstatene når det gjelder aviær influensa hos fjørfe og viltlevende fugler (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedleggene til vedtak 2007/268/EF som beskriver krav til overvåkingsprogram for aviær influensa (AI) hos fjørfe og ville fugler. Rettsakten inneholder dermed bare myndighetsforpliktelser, og medfører ikke behov for endring i norsk regelverk. Det må vurderes om det er behov for å oppdatere det norske overvåkingsprogrammet for AI i henhold til endringene i denne rettsakten.

Det er endringer i henhold til rapportering av resultater av overvåkingen, krav til CRL (Community Reference Laboratory), og krav til bekreftelse av positive funn.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring. Rettsakten har ingen økonomiske konsekvenser for Mattilsynet. De administrative konsekvensene begrenser seg til justeringer av rutine hos NRL (National Reference Laboratory).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakter har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0600 Kommisjonsvedtak 2009/600/EF av 5. august 2009 om endring av vedtak 2003/467/EF når det gjelder erklæring om at visse medlemsstater og regioner i disse er offisielt fri for storfebrucellose (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer lister over medlemsstater eller regioner i medlemsstater hvor besetninger er erklært fri for storfebrucellose. Både Polen og Irland er nå erklært fri for storfebrucellose i hele landet. Portugal får tilføyd ytterligere to øyer i region Azorene som frie for storfebrucellose og i Spania blir to provinser erklært fri (Santa Cruz på Tenerife og Las Palmas). Vedtak 2003/467/EF, vedlegg II, blir endret i henhold til vedlegget i gjeldende rettsakt. Vedtak 2003/467/EF er en del av EØS-avtalen (jf EØS-komiteens beslutning nr. 93/2004 av 9. juli 2004).

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring. Land-/regionlistene i EØS er, i tråd med den implementering som ble gjennomført og vedtatt i 1995, ikke tatt med i forskriftene. Dette prinsippet har vært gjennomgående for alle dyresjukdommer i EØS som gir rett til fristatus og tilleggsgarantier.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0601 Kommisjonsvedtak 2009/601/EF av 5. august 2009 om endring av vedlegg I til vedtak 2004/233/EF med omsyn til oppføringane til Tyskland i lista over laboratorium som er godkjende for å kontrollere verknaden av rabiesvaksinasjon av visse kjøttetande husdyr (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegg I til vedtak 2004/233/EF som lister opp laboratorier i EU som er godkjent for å teste blodprøver fra domestiserte rovdyr for antistoffer mot rabies. Testene kan brukes for å dokumentere virkning av rabiesvaksinering i forbindelse med innførsel av hund og katt fra land med rabiesmitte til EØS-stater som er fri for rabies.

Tyskland har bedt om at landets tredje laboratorium på listen (Landesuntersuchungsamt für das Gesundheitswesen Südbayern, Veterinärstraße 2, D-85764 Oberschleißheim) blir slettet.

Merknader

I norsk regelverk er det tatt inn en henvisning til vedtak 2004/233/EF i forskrift 1. juli 2004 nr. 1105 om dyrehelsemessige betingelser for ikke-kommersiell transport av kjæledyr. I forskriftsteksten gjøres det klart at eventuelle endringer i vedlegg I gjelder fortløpende. Mattilsynets hjemmesider har lenke til Kommisjonens oppdaterte liste. Det er gjort slik grunnet de mange endringene som gjøres på oppføringene på listen.

Vedtak 2004/233/EF er ikke implementert som sådan, men det anses heller ikke som nødvendig. Et EØS-vedtak, 22/2009, som trådte i kraft den 18. mars 2009, inneholder en tilpasningstekst til vedtak 2004/233/EF som lister opp Veterinærinstituttet på listen i vedlegg I over laboratorier som er autorisert av Kommisjonen til å utføre analysen for å kontrollere om et dyr har den minimummengde rabiesantistoffer i blodet som kreves i forbindelse med innførsel av hund og katt. Mattilsynet har tatt kontakt med ESA for å be om at Veterinærinstituttet kommer med på Kommisjonens oppdaterte liste.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, som har representanter for Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0621 Kommisjonsvedtak 2009/621/EF av 20. august 2009 om endring av vedtak 2008/185/EF hva gjelder inkludering av Nord- Irland på listen over regioner hvor det gjennomføres et godkjent nasjonalt kontrollprogram for Aujeszky's disease (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten dreier seg om endring av vedlegg II til vedtak 2008/185/EF. Nord-Irland inkluderes på listen over medlemsstater eller regioner av disse som har et godkjent bekjempelsesprogram mot Aujeszky's disease (AD) ettersom landet i flere år nå har hatt et slikt program gående. Oppføringen på listen medfører imidlertid ikke at landet ansees som fritt for AD. Stater som er fri for AD er listet i vedlegg I til vedtak 2008/185/EF.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for endring i norsk regelverk. I den norske forskriften listeføres ikke områdene i EØS-området, som har godkjente programmer eller er fri for AD. Det viktige i denne forbindelse er at Norge er innvilget tilleggsgarantier mot AD og at den garantien gjenspeiles i det helsesertifikatet som fremlegges ved innførsel av svin. Begge forhold er ivarettatt i gjeldende forskrift 25. mars 2002 om dyrehelsemessige betingelser for innførsel og utførsel av svin.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0722 Kommisjonsvedtak 2009/722/EF av 29. september 2009 om endring av vedtak 2003/324/EF hva gjelder unntak fra forbudet mot gjenbruk innen samme art for føring av visse pelsdyr i Latvia (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedtak 2003/342/EF som gir enkelte land unntak fra forbudet mot gjenbruk innen samme art for å føre pelsdyr. Unntaket har tidligere kun omfattet Finland og Estland, men denne endringen åpner for at også Latvia kan benytte seg av unntaket. Dette innebærer at enkelte pelsdyrfarmer kan føre rev, mårhund, og nå også mink, med animalske proteiner fra samme art. Pelsdyrfarmene som vil benytte seg av dette unntaket må søke særskilt om det. De må blant annet ha et system for å overvåke for TSE (overførbare spongiforme encephalopater) i dyrene og de må sikre at dyrene ikke vil havne i fôr- eller matkjeden. I tillegg skal myndighetene føre tilsyn med helsetilstanden og det skal testes regelmessig for TSE.

Merknader

Rettsakten retter seg kun mot Estland, Latvia og Finland. Rettsakten får derfor ingen praktiske konsekvenser for Norge og krever ikke gjennomføring i norsk rett.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0761 Kommisjonsvedtak 2009/761/EF av 15. oktober 2009 om endring av vedtak 2003/467/EF når det gjelder erklæringen om at Skottland er offisielt fritt for storfetuberkulose (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer listen over medlemsstater og regioner i medlemsstater hvor besetninger er erklært fri for storfetuberkulose. Skottland er nå erklært fri for storfetuberkulose i hele regionen. Vedtak 2003/467/EF, vedlegg I, kapittel 2 blir endret i henhold til vedlegget i vedtak 2009/761. Vedtak 2003/467/EF er en del av EØS-avtalen (jf EØS-komiteens beslutning nr. 93/2004 av 9. juli 2004).

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring. Land-/regionlistene i EØS er, i tråd med det prinsippet som ble gjennomført og vedtatt i 1995, ikke tatt med i forskriftene. Dette prinsippet har vært gjennomgående for alle dyresjukdommer i EØS som gir rett til fristatus og tilleggsgarantier.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0779 Kommisjonsvedtak 2009/779/EF av 22. oktober 2009 om endring av vedlegg I til vedtak 2004/233/EF hva gjelder oppføring av Danmark på listen over laboratorier som er godkjent for å kontrollere virkningen av rabiesvaksinerings hos visse domestiserte rovdyr (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegg I til vedtak 2004/233/EF som lister opp laboratorier i EU som er godkjent for å teste blodprøver fra visse domestiserte rovdyr for antistoffer mot rabies. Testene kan brukes for å dokumentere virkning av rabiesvaksinerings i forbindelse med innførsel av hund og katt til EØS-stater som krever slik dokumentasjon.

Endringen består i at det allerede godkjente danske laboratoriet i Lindholm har skiftet navn. I vedlegget erstattes derfor laboratoriets tidligere navn med den nye betegnelsen på laboratoriet.

Merknader

I norsk regelverk er det tatt inn en henvisning til vedtak 2004/233/EF i forskrift 1. juli 2004 nr. 1105 om dyrehelsemessige betingelser for ikke-kommersiell transport av kjæledyr. I forskriftsteksten gjøres det klart at eventuelle endringer i vedlegg I gjelder fortløpende. Mattilsynets hjemmesider har lenke til Kommisjonens oppdaterte liste. Det er gjort slik grunnet de mange endringene som gjøres på oppføringene på listen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, som har representanter for Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0869 Kommisjonsvedtak 2009/869/EF av 27. november 2009 om endring av vedlegg XI, XII, XV og XVI til rådsdirektiv 2003/85/EF hva gjelder listen over og minimumsstandarter for biosikkerhet til laboratorier som er godkjent til å håndtere levende munn- og klauvsjukevirus (vedlegg I kap I LMD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer listen i direktiv 2003/85/EF (munns- og klauvsjukedirektivet), vedlegg XI, over nasjonale laboratorier som er godkjente for å håndtere levende munn- og klauvsjukevirus. I vedlegg XI, del A og del B foretas endringer som gjelder Frankrike og Nederland. I del A listes opp de laboratorier som har tillatelse til å håndtere levende munn- og klauvsjukevirus for forskning og diagnostiske hensyn, og i del B listes opp de som har lov å håndtere levende munn- og klauvsjukevirus for inaktiverede antigener enten for produksjon av vaksiner eller for forskning på vaksiner.

Rettsakten oppdaterer videre vedlegg XII, som gjelder minimumsstandarter for biosikkerhet, slik at det nå i punkt 1 vises til rapporten (bio-security standards) fra det siste møtet i "Den europeiske kommisjon for bekjempelse av munn- og klauvsjuka" i Roma 29. april 2009 ("The 38th General Session of the European Commission for the control of foot-and-mouth disease (EuFMD)". Tidligere har man vist til "the 26th Session", som var i Roma i april 1985, med endringer i 1993. Denne endringen i henvisning i vedlegg XII, krever visse mindre endringer i vedlegg XV, punkt 1 og i vedlegg XVI, punkt 7, slik at de også blir oppdatert på det samme forhold.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendring. Det må imidlertid gjøres visse oppdateringer i den norske bekjempelsesplanen for munn- og klauvsjuka. Dette gjelder i vedlegg XII, punkt 1, og i vedlegg XV, punkt 1, slik at det vises til rapporten fra Roma-møtet i 2009, jf ovenfor.

Rettsakten medfører ingen økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og integreringsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-MILJØVERNDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XIX Generelle bestemmelser innen området tekniske handelshindringer

32009 D 0251 Kommisjonsvedtak 2009/251/EF av 17. mars 2009 om et krav til medlemsstatene om å sørge for at produkter som inneholder biocidet dimetylfumarat ikke bringes i omsetning eller gjøres tilgjengelig på markedet (vedlegg II kap XIX MD gr2), og

32010 D 0153 Kommisjonsvedtak 2010/153/EU av 11. mars 2010 om forlengelse av gyldigheten av vedtak 2009/251/EF (vedlegg II kap XIX MD gr2)

Sammendrag av innhold

I henhold til direktiv 2001/95/EF må produsenter kun bringe sikre produkter i omsetning. Møbler og fottøy, som er på markedet i flere medlemsland, har forårsaket helseskader hos forbrukere i Frankrike, Polen, Finland, Sverige og Storbritannia. Tester har vist at disse helseskadene er forårsaket av det kjemiske stoffet dimetylfumarat (DMF). DMF er et biocid som motvirker mugg som kan ødelegge kvaliteten på lærmøbler eller -fottøy under lagring eller transport i fuktig klima. DMF var i de fleste tilfeller fylt i små poser som var festet på innsiden av møblene eller lagt i skoeskene. DMF avga damp som impregnerte produktet og dermed beskyttet det mot mugg. Imidlertid påvirket stoffet også forbrukerne som kom i kontakt med produktene. DMF trengte igjennom tøyet og kom i kontakt med forbrukernes hud. DMF forårsaket smertefull kontaktdermatitt med kløe, irritasjon, rødme og brannår. I visse tilfeller ble det rapportert om pusteproblemer. Det viste seg særlig vanskelig å behandle dermatitten. Forekomst av DMF utgjør således en alvorlig risiko.

I henhold til artikkel 13 i direktiv 2001/95/EF kan Kommisjonen, dersom den får kjennskap til at visse produkter medfører alvorlige risiko for forbrukernes helse og sikkerhet og under visse omstendigheter, treffe et vedtak som pålegger medlemsstatene å treffe tiltak overfor slike produkter. Gjennom bestemmelser i kommisjonsvedtak 2009/251/EF ble medlemsstatene pålagt å sørge for at det pr. 1. mai 2009 ble forbudt å bringe produkter som inneholder DMF i omsetning eller gjøre disse tilgjengelige på markedet. Fra samme dato skulle slike produkter som allerede var på markedet også trekkes tilbake. Vedtaket skulle i første omgang være gyldig til 15. mars 2010. Gyldigheten av vedtaket ble forlenget fram til 15. mars 2011 ved kommisjonsvedtak 2010/153/EU av 11. mars 2010.

Merknader

Stoffet dimetylfumarat er ifølge Klima- og forurensningsdirektoratet (Klif) også funnet i Norge blant annet i sofaer importert fra land utenfor EU. Ifølge Klif er det stor sannsynlighet for at stoffet også benyttes i andre produkter enn sofaer, som for eksempel sko/støvletter og ridehjelmer. Det er alvorlig at denne typen produkter finnes på markedet. Miljøverndepartementet ga derfor Klif i mars 2009 i oppdrag snarest å utarbeide en midlertidig forskrift som forbyr stoffet og som er i tråd med bestemmelsene i kommisjonsvedtak 2009/251/EF. Denne ble fastsatt ved forskrift 28. mai 2009 nr. 576.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsaktene er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsaktene EØS-relevante og akseptable.

Vedlegg XX Miljø

Kapittel I Allment

32008 R 1205 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1205/2008 av 3. desember 2008 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/2/EF med hensyn til metadata (vedlegg XX kap I MD gr2)

Sammendrag av innhold

I forbindelse med gjennomføringen av europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/2/EF om etablering av en infrastruktur for geografisk informasjon i Det europeiske fellesskapet (Inspire), skal Kommisjonen fastsette en rekke gjennomføringsbestemmelser, bl.a. om metadata.

Gode rutiner for metadata er en forutsetning for å kunne finne fram til å utnytte relevant miljøinformasjon og tilhørende geodata. Mangelfulle metadata vil svekke nytteverdien av den geografiske infrastrukturen, og føre til at verdifull informasjon ikke blir gjort kjent og kommer til nytte.

Rettsakten fastsetter minimumskrav til hvordan metadata for geodata og geodatatjenester som er omfattet av Inspire-direktivet, skal utformes. Rettsakten regner opp i underkant av tjue metadataelementer for de enkelte datasett og tjenester.

Merknader

Hjemmelen framgår av rammedirektivet (Inspire-direktivet) artikkel 5 nr. 4. Rettsakten er en del av gjennomføringen av Inspire-direktivet. Rettsakten vil kunne gjennomføres ved inkorporering i forskrift til geodataloven.

Ekstra kostnader knyttet til etablering av metadata som en følge av direktivet, er i høringsforslag til ny geodatalov anslått til ca. 2,5 mill. kr for samtlige offentlige organ som forvalter geodata fram til år 2013. Forordningen er ikke antatt å ha administrative eller økonomiske konsekvenser ut over dette.

Sakkyndige instansers merknader

Kommisjonen la fram utkast til regler i to høringer, den siste i form av en åpen høring i november 2007. Statens kartverk koordinerte høringen i Norge, og sendte den til deltakerne i Norge digitalt, Kommunenes sentralforbund, Geoforum Norge, Norsk romsenter, m.fl. De norske merknadene gjaldt i hovedsak koblingen til eksisterende standarder for metadata.

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for miljø, der Miljøverndepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Olje- og energidepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Samferdselsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 D 0442 Kommisjonsvedtak 2009/442/EF av 5. juni 2009 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/2/EF med hensyn til overvåking og rapportering (vedlegg XX kap I MD gr2)

Sammendrag av innhold

I forbindelse med gjennomføringen av europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/2/EF om etablering av en infrastruktur for geografisk informasjon i Det europeiske fellesskapet (Inspire), skal Kommisjonen fastsette en rekke gjennomføringsbestemmelser, bl.a. om kontroll og rapportering av gjennomføringen og bruken den geografiske infrastrukturen.

Rettsakten fastsetter et sett resultatindikatorer som landene skal publisere årlig. De viktigste indikatorene er som følger:

- % datasett og tjenester med metadata,

- % datasett og tjenester med metadata i samsvar med direktivets krav,
- % areal dekket med Inspire-data,
- % datasett som er i samsvar med direktivets krav,
- % datasett og tjenester med søketjenester,
- % datasett med både visnings- og nedlastingstjenester, antall årlige tjenestekall per tjeneste, og
- % tjenester som er i samsvar med direktivets krav.

Hvert tredje år skal medlemsstatene sende en rapport til Kommisjonen om gjennomføringen av direktivet.

Rapporten skal i tillegg til resultatindikatorene omfatte opplysninger bl.a. om koordinering og kvalitetssikring, parter som deltar i samarbeidet om infrastrukturen, bruk av infrastrukturen, mekanismer for å dele data mellom partene, kostnadsestimater, og eksempler på nytteverdier. Rapporten skal liste opp alle relevante datasett gruppert etter vedlegg 1, 2 og 3 i direktivet. Det er utarbeidet egne regnearkmal som skal forenkle rapporteringen.

Merknader

Hjemmel for rettsakten framgår av rammedirektivet (Inspire-direktivet) artikkel 21 nr. 4. Rettsakten er en del av gjennomføringen av Inspire-direktivet. Rettsakten vil kunne gjennomføres ved inkorporering i forskrift til geodataloven.

Rettsakten vil kreve noe mer inngående kontroll og rapportering av den geografiske infrastrukturen enn det Statens kartverk utfører i dag. Det er likevel ikke antatt at dette vil ha vesentlige administrative eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Kommisjonen la fram utkast til regler på høring for nasjonale fagetater i mars 2008. Statens kartverk vurderte utkastet, og hadde ingen merknader.

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for miljø, der Miljøverndepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Olje- og energidepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Samferdselsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapittel II Vann

32008 D 0915 Kommisjonsvedtak 2008/915/EF av 30. oktober 2008 om fastsettelse av verdiene for klassifisering i medlemsstatenes overvåkingssystem som følge av interkalibreringen, i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/60/EF (vedlegg XX kap II MD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten er en oppfølging av vanndirektivet 2000/60/EF. Det er gjennomført et interkalibreringsarbeid gjennom flere år under vanndirektivets felles gjennomføringsstrategi. Det er etablert egne geografiske grupper, der Norge har samarbeidet mest med Sverige og Finland, men også med Storbritannia og Irland om indekser og klassegrenser for felles vann typer. Dette gjelder kun utvalgte vann typer som vi har felles med våre naboland. Verdiene er inkludert i det norske klassifiseringssystemet som direktorats- og departementsgruppa for vanndirektivet har godkjent. Rapportering følger systemet ellers under vanndirektivet.

Merknader

Rettsakten er hjemlet i europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/60/EF om fastsettelse av en ramme for fellesskapstiltak på området vannpolitikk, og spesielt punkt 1.4.1(ix) i vedlegg V til direktivet. Vanndirektivet er gjennomført med egen norsk forskrift. Rettsakten antas ikke å få økonomiske og administrative konsekvenser utover det som ble utredet da forskriften ble vedtatt (15.

desember 2006) og da Stortinget godkjente EØS-komiteens beslutning om inkludering av direktivet i EØS-avtalen (St. prp. 75 (2007-2008) og Innst. S. nr. 131 (2008-2009))

Gjennomføring av rettsakten i norsk rett vil ikke være problematisk for Norge. Dette er en oppfølging av vanndirektivet. Vi har deltatt i interkalibreringsarbeidet på faglig nivå (forskere og forvaltere) gjennom flere år. Det har vært viktig at vi har deltatt slik at verdiene er tilpasset norske forhold. Klassegrensene er viktige for å fastslå grensen mellom svært god og god miljøtilstand, og god og moderat miljøtilstand, som særlig har betydning for fastsettelsen av den nedre grensen for miljømålet for vannforekomstene. For de vanntypene som bare finnes i Norge, fastsetter vi verdiene selv. Verdiene inngår i det norske klassifiseringssystemet som allerede er i bruk i en testversjon. Ved å tilpasse miljøkriteriene til vanntyper vil målene være lettere å oppnå for innsjøer, elver og kystområder der det allerede fra naturens side er klare påvirkninger, f. eks. leire (partikler som gjør vannet uklart) eller næringssalter (som kan medføre uønsket algevekst) fra naturlig utvasking. Dette gjelder særlig i jordbrukspåvirkede områder, der "god vanntilstand" var svært vanskelige å oppnå med det forrige nasjonale klassifiseringssystemet (SFT-systemet) som ikke tok hensyn til ulike vanntyper.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for miljø, der Miljøverndepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Olje- og energidepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Samferdselsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-SAMFERDSELSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg XIII Transport

Kapittel II Veitransport

32010 H 0019 Kommisjonsrekommendasjon 2010/19/EU av 13. januar 2010 om sikker utveksling av elektroniske data mellom medlemsstatene for å kontrollere at sjåførkorta som dei utferdar, er unike (vedlegg XIII kap II SD gr3)

Sammendrag av innhold

I forbindelse med endringsforordning (EF) nr. 1266/2009 om den tiende tilpasning til den tekniske utvikling av rådsforordning (EØF) nr. 3821/85 om bruk av fartsskriver på veg, ble det innført en ny bestemmelse 268a i kapittel 7 om krav til elektronisk utveksling av datainformasjon mellom medlemsland. Formålet med dette var å gjøre det mulig å kontrollere at sjåførene kun innehar ett gyldig sjåførkort. Det er i bestemmelsen 268a ikke stilt krav til hva slags elektronisk system som skal brukes. I tillegg sier bestemmelsen at elektronisk utveksling av data også bør kunne foretas ved kontroll på veg og i bedrift.

I rekommendasjon 2010/19/EU er TACHOnet tatt inn som det elektroniske systemet for utveksling av elektronisk data. Begrunnelsen er blant annet at dette er et etablert og pålitelig system for utveksling av data på sjåførkort, som 28 medlemsland allerede har knyttet seg til.

TACHOnet var i sin tid en del av arbeidet ved innføring av digitale fartsskriversystem. Det er, gjennom prosjektet om innføring av digital fartsskriver (EU-MIDT), skrevet veiledning til hvordan medlemslandene skal uveksle data elektronisk med TACHOnet som en løsning. Dette er bakgrunnen for at så mange medlemsland har knyttet seg til systemet.

Merknader

Statens vegvesen utveksler data elektronisk gjennom TACHOnet i tråd med de anbefalinger som er listet opp i rekommendasjonen vedlegg 1 i forbindelse med kortutstedelsesprosessen.

I tillegg anbefales det at TACHOnet brukes i kontroll på veg eller i bedrift for å sjekke sjåførkort. For Statens vegvesens kontrollører blir det gjort i kontroll på veg i dag. Politiets kontrollører bruker ikke et kontrollverktøy som er knyttet opp til TACHOnet, og har derfor ikke denne funksjonen. Ved bedriftskontroll som bare utføres av Statens vegvesen, sjekkes ikke sjåførkortet opp mot TACHOnet. Løsningen som vi har i dag anses for tilfredsstillende.

Innføringen av rekommendasjonen vil ikke få økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.